

ရွှေပဒေသာစာပေ

ကြယ်စင်မှူးဝေ

ကမ္ဘာဦးကျမ်းစာထဲက
သစ်ပင်လေး

(အဆင့်လုံးချင်းဝတ္ထု)

အုတ်လူကြီး

အဲဒီသစ်ပင်လေးဟာ

ကမ္ဘာဦးသမ္မာကျမ်းစာ

အာဒံနဲ့ ဧဝ သင်္ကေတ

အသီးအပွင့်တွေ ဖွံ့ထားလာကြ

မိဖုရားဖွားစောရဲ့ ပန်းပင်လို

ပုန်းညက်၊ ချယား၊ မြတ်လေး၊ စံပယ်တွေ ပွင့်စေ။

အခန်း(၁)

ပန်းရနံ့တွေ ထုံသင်းကြိုင်လျှောက်နေသည့် ခြံကလေးထဲမှာ မမခင်
မာလာ၏ ငိုရှိုက်သံ တီးတိုးပျံ့လွင့်နေသည် က ‘ငွေသော်တာ’အတွက်
အိပ်မက်သဖွယ်။

ဘဝဆိုတာကရော အိပ်မက်တွေပဲလား။ ကြည့်စမ်း... ဒီကွတ်ခိုင်မြို့
နယ်မှာ တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့ဖူးတယ်ဆိုတာလည်း နောင်တစ်နေ့မှာ အိ
ပ်မက်ဖြစ်သွားမှာ ပဲ မဟုတ်လား။ ညီအစ်မလို အတူနေခဲ့ဖူးသူတစ်
ယောက်၏ လျှို့ဝှက်အိပ်မက်ကိုနားထောင်ရင်း ငွေသော်တာ အံ့ဩစိတ်
မကောင်းဖြစ်ရသည် ။

‘ဒါဖြင့် အဲဒီသားလေး ဘယ်မှာ လဲဟင်၊ အခု ဘယ်သူနဲ့ နေသလဲ၊ မမရဲ့ ချစ်သူကလည်း ရက်စက်ပါတယ်နော်၊ သူ မလာဘူးလား၊ မမယော ကျားသိသွားရင်လည်း ဒုက္ခပဲ’

မမခင်မာလာ၏ ဒုက္ခက မသေး။ ဆယ်ကျော်သက်အရွယ်က ပင့်ကူမြွေးများ သည် ယခုအရွယ်တိုင်အောင် ရှုပ်ထွေးမွန်းကျပ်နေလေ ဆဲ။

‘ကိုစိုင်းအောင်မသိအောင် လျှို့ဝှက်ထားရတာပေါ့ကွယ်၊ တောင်ကြီး မှာ မမချစ်သူနဲ့ လိုက်ပြေးဖူးတာ ဟိုပုန်းမှာ သားကိုမွေးဖွားခဲ့ရတာတွေ ... ကိုစိုင်းအောင် ဘယ်သိမလဲ’

‘မမချစ်သူကရော ဘယ်သူလဲ၊ သူကရော မမဒုက္ခတွေကို လှည့်မကြည့်တော့ဘူးလား၊ ယောက်ျားတွေဟာ ရက်စက်စရာရှိရင် သူများ ထက် ပိုပြီးရက်စက်ကြတယ်နော်’

ငွေသော်တာ၏ မှတ်ချက်ကို နားထောင်ပြီး ခင်မာလာ သက်ပြင်းရှည်ကြီးတစ်ခု ချခဲ့သည် ။ အသက်လေးဆယ်မပြည့်သေးသည့်တိုင် ဘဝ၏ သောကပဋိပက္ခ၊ ပရိဒေဝတို့ ကြောင့် ခင်မာလာ၏ အလှက မုန်တိုင်းဒဏ်ခံခဲ့ရသည့် ပန်းတစ်ပွင့်နှယ်။

အသက်သုံးဆယ်နားနီးနေသည့် ငွေသော်တာကတော့ အစွမ်းကုန်ပွင့်လန်းနေသည့် ပန်းတစ်ပွင့်နှင့်တူသည် ။ အရာရာမှာ မိမိကိုယ်ကို ယုံကြည်ရဲရင့်နေသည့် မိန်းမပျို၏ အလှက ငွေလသာသည့် နှယ် ရွန်းရွန်းမြဲမြဲ။ ငွေသော်တာ၏ တလက်လက် အေးမြနေသည့်အလှကို ငေးမောကွန်းခိုရင်း ခင်မာလာ ဘဝအမောတွေဖြေရသည် ။

‘မမချစ်သူကလည်း ဘာမှ ရဲရင့်မှုမရှိတဲ့ လူငယ်လေးတစ်ယောက်ပဲ၊ မမ သူ့ကို ဘာမှ အပြစ်မတင်လိုပါဘူးကွယ်၊ ပညာရှာရမယ့်အချိန်မှာ ချ

စံသူရှာမိတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်အတွက် ဘဝသင်ခန်းစာတွေပါပဲ။ သူတို့ က ဂုဏ်သရေရှိ အဆက်အနွယ်တွေဆိုတော့ မမလို အညတရနဲ့ သဘောမတူနိုင်ဘူးပေါ့။ သူတို့ က သူ့ကိုပြန်ခေါ်သွားကြတယ်။ နှစ်ပတ် အကြာပေါင်းလိုက်ရတဲ့ မမတို့ ရဲ့ ဘဝ ပျက်စီးသွားခဲ့တယ်။ နောက် လူ မသိ၊ သူမသိ ကလေးလေးတစ်ယောက်ကို မွေးဖွားခဲ့ရတယ်။ အခုပြော နေချိန်မှာ လွယ်လွယ်လေးလို့ ထင်ရပေမယ့် မမတကယ်ခံစားခဲ့ရတာ ရ င်ထုမနာပါ။ သားအတွက် မမ ရတက်မအေးရဘူး’

သေဆုံးခါနီးလူတွေ ဖြောင့်ချက်ပေးသလို မမခင်မာလာ အကုန်ဖွင့်ပြောနေသည် မှာ ငွေသော်တာက ပြည်ပသို့ ပြန်တော့မည့်သူ မို့လည်း ဖြစ်သည် ။

အချစ်ဦးကို ကိုးကွယ်အထင်ကြီးတတ်ကြသည့် မိန်းမသားတွေပီပီ ငွေသော်တာ မမခင်မာလာ၏ စကားတွေအပေါ် မကျေနပ်။

‘မဟုတ်ပါဘူး မမရယ်၊ တောင်ကြီးနဲ့ ဟိုပုန်းဆိုတာ နီးနီးလေးပါ။ မ မ ဒီလောက်သေကောင်ပေါင်းလဲ ဒုက္ခရောက်နေတာ၊ ခံစားနေရတာ တွေ သူ့ဆီ သတင်းမရောက်ဘူးလား။ ဒါဖြင့် နှစ်ယောက်အတူချစ်ခဲ့ကြ တာတွေ အလကားပေါ့။ တူနှစ်ကိုယ်သီချင်းဟာ အလကားပေါ့’

ပန်းပင်တွေကြားမှ ခုံတန်းကလေးက မွေးပျံ့အေးမြပေမယ့် မိန်းမ သားနှစ်ဦး၏ ရင်မှာ မအေးမြ။ တစ်ယောက်က အတိတ်၏ ဒဏ်ချက်ကြောင့် ဆွေးလျနေရသလို တစ်ယောက်က မခံချင်စိတ်များ ဖြ င် တောက်လောင်နေရသည် ။

‘အချစ်ဆိုတာလည်း နောက်ဆုံးကျ အလကားပဲထင်ပါရဲ့ ကွယ်၊ ဘာ မှ အကောင်အထည်မရှိတဲ့ စိတ္တဇနာမ်သက်သက်ပါပဲ။ သူလည်း ဒီရှမ်းပြည်နယ်မှာ ကို မရှိတော့ဘူးထင်ပါရဲ့ ။ သူ့သတင်း မကြားရတာ၊

သူ့ကိုမမြင်မတွေ့ရတော့တာ သားရဲ့ တစ်သက်ပါပဲ။ ကိုစိုင်းအောင်နဲ့ ရတော့လည်း သူက အရမ်းသဝန်တိုတတ်တော့ မမ မလှုပ်ရဲခဲ့ဘူး။ သားကိုတောင် မသိချင် ယောင်ဆောင်နေရတဲ့ အဖြစ်။ သွားခိုးတွေ့ရတဲ့ အဖြစ်’

သည် စဉ် အိမ်ဖော်ကောင်မလေး သူမတို့ ၏ ခုံတန်းပြာဆီသို့ ကပ်လာခဲ့သည် ။ သူမတို့ က သစ်ပင်များကို ကျောခိုင်းပြီး လမ်းဘက်သို့ မျက်နှာစာယူထားသဖြင့် ဘယ်သူလာလာ မြင်ရသည် ။

‘မမကြီး... ဦးဦးစိုင်းအောင် ဖုန်းဆက်တယ်’

‘ဪ... အေး... အေး၊ သော်တာ... လာ’

ငွေသော်တာကိုပါခေါ်ပြီး ခင်မာလာဧည့်ခန်းဆီသို့ လာခဲ့သည် ။ အိမ်မှာ ကလေးများ မရှိသည် မို့ တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်။ ဒီဇာတ်လမ်းတွေကို ပြောဖို့ တမင်ရှင်းထားသည့်နယ်။ တကယ်က ဦးစိုင်းအောင်နှင့် ကလေးနှစ်ယောက်သည် သူ့နှမရှိရာ မိုင်းယုသို့အလည်သွားနေကြခြင်းသာ ဖြစ်သည် ။

‘ဟယ်လို... ကိုအောင်’

လင်မယားနှစ်ယောက် ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင် ဖုန်းပြောနေခန်းအား ငေးကြည့်ပြီး ငွေသော်တာ သံဝေဂရပြန်သည် ။ မမခင်မာလာဟာ ပြဇာတ်ထွက်နေတဲ့ အတိုင်းပဲ။ ခု ငိုလိုက်ရ၊ ခု ရယ်လိုက်ရ။

‘ဟုတ်ကဲ့... ဟုတ်ကဲ့ ကိုအောင်၊ နေပါ ရပါတယ်။ မာလာ နေရဲပါတယ်။ မနက်ကျမှ ပြန်လာခဲ့ပေါ့။ တစ်ခါတလေ သွားတာပဲနော်၊ ယောင်းမကိုလည်း ပြောလိုက်ပါ၊ မာလာက သတိရပါတယ်လို့ ’

ဖုန်းခွက်ချပြီး ငွေသော်တာဘက်သို့ လှည့်လိုက်တော့ ခင်မာလာ၏

ရပ်သွင်က ပြန်လည်ညှိုးလျနေလျက်။

‘သော်တာ... ဒီည ဒီမှာ အိပ်မှာ နဲ့ အတော်ပဲ၊ ကိုအောင်တို့ ပြန်မလာဖြစ်ဘူး။ မနက်ကျ ဒီကနေပဲ ကားဂိတ်ဆင်းရမယ်’

သူ့ယောက်ျားပြန်မလာဘူးဆိုတော့ သူ တစ်ညလုံး ရင်ဖွင့်ခွင့်ရသွား ပေလိမ့်မည်။

သို့သော် ဤကဲ့သို့ ရင်ဖွင့်ခွင့်ပေးလိုက်မိလို့ ပဲ ငွေသော်တာ၏ ဘဝ တစ်လျှောက်လုံးမှာ ဒုက္ခအိုးလေးတစ်လုံး အရိပ်လိုကပ်ပါနေတော့မှာ ကိုဖြင့် ငွေသော်တာ လုံးဝမသိခဲ့ပါချေ။

အခန်း(၂)

မန္တလေးသို့ဆင်းမည့်ကားကြီးထဲမှာ ငွေသော်တာနှင့် နေခြည် နှစ်ယောက်သား ပူးကပ်ကျပ်ညက်လျက်၊ လမ်းကြမ်းကြမ်း ခရီးကြမ်းကြမ်းမှာ ကုန်တွေ၊ လူတွေကလည်း အပြည့်အကျပ်။

‘နေခြည်... ဒါဟာ မမခင်မာလာအတွက် အလင်းရောင်ပေါ့’

ယုန်သူငယ်လို ဖြူစင်အားငယ်လွန်းလှသည့် ကောင်ငယ်လေးကို ခပ်ရဲရဲငုံ့ကြည့်ရင်း ယောက်ျားလေးမဟုတ်ဘဲ မိန်းကလေးဖြစ်ဖို့ သာကောင်းတယ်ဟု ငွေသော်တာ တွေးနေမိခဲ့သည်။ သူမ သက်ပြင်းချရပြန်၏။ ဖေဖေတို့ မေမေတို့ က ဘာပြောမလဲ။ အိုလေ... လူတစ်ဖက်သားကို ကူညီတဲ့ အလုပ်ဆိုတာ မွန်မြတ်ပါတယ်။ ငါ့တာဝန်က သူကလေးကို လူတစ်လုံး သူတစ်လုံးဖြစ်အောင် ကူညီလမ်းပြဖို့ပဲ မဟုတ်လား။

ရှမ်းဗမာကပြားလေးပီပီ နုထွားသောကိုယ်၊ ချောမွေ့သော အသားဖြူဖြူနှင့် မျက်လုံးမျက်ခုံးလည်းကောင်းကောင်း ၊ နှုတ်ခမ်းရဲရဲ ကောင်လေးသည် မျက်နှာကျလည်း လှပေစွ။ ဒါပေါ့လေ ဖအေချောချော၊ မအေချောချောကနေ မွေးဖွားလာတဲ့ ကောင်လေးပဲ။

သို့သော် နေခြည်ခမျာ ဘဝအကြောင်းတော့ မကောင်းရှာ။ မွေးကတည်းက မိဘနှင့်အတူမနေခဲ့ရ။ ဖခင်ကို လုံးဝမမြင်ဘူးရသလို မိခင်ကိုလည်း အသိအမှတ်ပြုခွင့်မရခဲ့။ ကွတ်ခိုင်မြို့စွန်က ခြံတစ်ခြံမှာ သူတစ်

ပါးလက်ပေါ်မှာ ပဲ ကြီးပြင်းခဲ့ရသည် မဟုတ်ပါလား။ ငွေသော်တာ မမခင်မာလာ၏ စကားများကို ကြားယောင်လာခဲ့ပြန်သည် ။

‘သားဟာ သူကြီးပြင်းခဲ့ရတဲ့ ဘဝအနေအထားအရ အရမ်းအားငယ်၊ အရမ်းအကြောက်ကြီးတယ်။ သားလေးသူ့ဘဝမှာ ကမောက်ကမဖြစ်သွားမှာ မမ အရမ်းစိုးရိမ်တယ်။ မမရဲ့ ဘဝက ကိုယ့်ဘဝကိုယ်တောင် အစိုးမရတဲ့ ဘဝမို့ သားကို လူတစ်လုံး၊ သူတစ်လုံးဖြစ်အောင် ငွေသော်တာ ကူညီလမ်းပြပါ။ မမ သော်တာ့ကို ယုံတယ်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယုံကြည်စိတ်ချသလို ယုံကြည်စိတ်ချတယ်’

ယခုတော့ ရွှေငွေအထုပ်နှင့် နေခြည်ဆိုသည့် လူထုပ်ကလေး ငွေသော်တာ့အနားမှာ ပါလာခဲ့ပေပြီ။ ကြည့်စမ်းပါဦး၊ မျက်လုံးဖွင့်လိုက်လျှင် မျက်ဝန်းပြာလဲ့လဲ့မှာ မျက်ရည်ရိပ်တွေ ပြေးနေတတ်သည့် ကောင်ချောလေးသည် တစ်လမ်းလုံး စကားလည်း တစ်ခွန်းမျှမပြောခဲ့။ စကားမေးလျှင်လည်း မနည်းမေးရသည် ။ ဒီပုံနဲ့ များ သူဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဂုဏ်ထူးသုံးခုနှင့် ဆယ်တန်းအောင်ခဲ့ပါလိမ့်။

နံနက်ကိုးနာရီခန့်မှာ အစားအသောက်စားဖို့ အတွက် ကားရပ်နား၏။ စားသောက်ဆိုင်ကလေးထဲမှာ ကားပေါ်မှ လူများ ပြည့်နှက်သွားကြသည် ။ ငွေသော်တာ နေခြည့်လက်ကို ဆွဲလိုက်ပါ၏။ သူနှင့်ကိုယ်က အသက်ဆယ်နှစ်တိတိကွာတယ်။ ငွေသော်တာသည် အထက်တန်းပြဆရာမတစ်ယောက်မို့ နေခြည်သည် သူ့တပည့်အရွယ်၊ ပြီးတော့ သူသည် သူမပဲပြင်အုပ်ချုပ်ရမည့် လူငယ်လေးတစ်ဦး မဟုတ်ပါလား။

‘ထ နေခြည်... ငါတို့ လည်း တစ်ခုခုသွားစားကြစို့’

ဒီတော့ သူက သူမဆွဲထားသည့်သူ့လက်ကို ရုန်းသည် ။ နှုတ်ကလည်း ‘ဟင့်အင်း’ တဲ့ ။

‘ဘာလဲကွ... မင်း မဆာဘူးလား၊ ဘာလဲ ရှက်လို့ လား။ ထ... သူငယ် ခရီးသွားတာ ရှက်နေလို့ မရဘူး မန္တလေးမရောက်ခင် အရမ်းဆာနေလိမ့်မယ်’

ဆိုတော့ နေခြည်က သူ့မေမေထည့်ပေးလိုက်သည့် အစားအသောက်ခြင်းကြီးကို ကြည့်သည် ။ ဒါတွေ စားမယ်ပေါ့လေ။ သို့သော် သူ့အသွင်က ပုံမှန်မဟုတ်အောင် လွန်လွန်ကဲကဲ ရှက်နေပုံကြောင့် ဘာမှ လည်း စားဖြစ်သည် မဟုတ်။

ဘယ်ရမလဲ ငွေသော်တာ သူ့ကို အလျော့မပေးနိုင်။ ၁၈ နှစ်ပင်မပြည့်တတ်သေးသည့် ကောင်လေးဟာ သူမရဲ့ တပည့်အရွယ်။ ထို့ကြောင့် သူမ သူ့ကို ကလေးလေးတစ်ယောက် မောင်အငယ်ဆုံးလေးတစ်ယောက်လိုပဲ သဘောထားလိုက်သည် ။ သူ့ကို လူတွေကြားထဲပို့ရမည်။ လူတွေနှင့် ရောထွေးနေတတ်ဖို့ လေ့ကျင့်ပေးရမည်။

‘ထစမ်းပါ နေခြည်ရယ်... အန်တီဆာတယ်ကွ၊ လာ... မင်းမဆာလည်း အဖော်လိုက်ခဲ့၊ ဘာလဲ... အန်တီကို အားမနာဘူးလား’

ငွေသော်တာက နေခြည် နေသာထိုင်သာရှိစေဖို့ မိမိကိုယ်ကို အန်တီဟု နာမ်စားသုံးလိုက်သည့်အခါ သူ တွန့်ခနဲဖြစ်သွား၏။

ဒီလောက်ချောမေပြေပြစ်သူက အန်တီလို့ ဆိုလိုက်ပေတာကိုး။ မြင့်မားသွယ်လျသောအရပ်နှင့် ကိုင်းပင်တစ်ပင်နှယ် ပြေပြစ်လှပသည့် ငွေသော်တာကို သူတစ်ချက်မော့ကြည့်ပြီး လျင်မြန်စွာ မျက်လွှာချလိုက်သည် ။ နေခြည်ဆိုတာ ဘယ်လူသားကိုမှ ရဲရဲမကြည့်စဖူးခဲ့။

နောက်ဆုံးတော့ ငွေသော်တာက သူ့လက်ကို မလွှတ်တမ်း ဆွဲထူ၊ ဆွဲခေါ်နေတော့ စားသောက်ဆိုင်ကလေးထဲသို့ နေခြည် တရွတ်တိုက်လုမတတ် ပါသွားရသည် ။

မွေးကတည်းက မည်သူ့အပြုအစု၊ အယုအယမှ မခံစားဖူးသည် မို့ သူမသည် နေခြည့်အတွက် ကောင်းကင်မှ နတ်သမီးနှယ်။ ကြည့်စမ်း... လူသားဆိုတာ အယောင်ဆောင်တတ်သလား။ မှော်ရုံတောကြီးလို လူတွေတလျှပ်လျှပ် စည်ကားရယ်မောနေကြသည် ။ ဒါ... တစ္ဆေတွေရဲ့ တိုင်းပြည်။

‘စား နေခြည်... ရှမ်းစာတွေ နောက်စားရမှာ မဟုတ်တော့ဘူး။ ရန်ကုန်မှာ မြန်မာစာတွေပဲပေါတယ်’

သူစားခဲ့ရတာ ရှမ်းထမင်းချဉ်လား၊ သားရေပွကြော်လား နေခြည်ကွဲပြားစွာ မမြင်မိ။ လူတွေ ပလုတ်တုတ်ခေါက်နေသည့်ဆိုင်ထဲမှာ ကိုယ့်ပါးစပ်ထဲကိုယ် အစာစားရသည် ကလည်း မာရသွန်ပြေးပွဲကြီး ဝင်နေရသည့်နှယ်။ သူ့မှာ တစ်ကိုယ်လုံးနီအောင် အရှက်တွေ သည်းနေရပါ၏။

ဟင်... လူတွေ ရယ်မောနေကြတာ သူ့အကြောင်းပြောပြီးတော့ ရယ်နေကြတာလား။ မအေ ဖအေမရှိတဲ့ ကောင်ဆိုပြီး မျက်ရည်တွေ ဝဲတက်လာသဖြင့် နေခြည် စားသောက်ခြင်းကို ရပ်လိုက်သည် ။

‘ကုန်အောင်စားကွာ... ပိုက်ဆံပေးရမှာ ကွ၊ ဒါ အလှူအိမ် မဟုတ်ဘူး ။ အန်တီတောင် ကုန်တယ်။ စား စား... အန်တီစောင့်နေမယ်’

ဆရာမဝီဝီ သူမက တုတ်နှင့်ရိုက်ကျွေးတော့မတတ်မို့ နေခြည် ဖျစ်ညှစ်စားရပြန်ပါသည် ။

‘ဒရိုင်ဘာကြီးရေ... ခဏ ခဏ၊ ဒီမှာ ကျွန်မတို့ စားကြတုန်း’

ဒရိုင်ဘာကို ရယ်ရယ်မောမော လှမ်းပြောနေသည့် ငွေသော်တာကို နေခြည် လျှပ်ခနဲခိုးကြည့်မိပြန်သည် ။ သူမတော့ ရဲတင်းလိုက်တာနော်။ ကမ္ဘာကြီးဟာ သူ့မိတ်ဆွေဖြစ်တာကျနေတာပဲ။ မျက်လုံးလေးတွေ

တောက်ပနေတာကအစ ရဲတင်းမှုအပြည့်။

သူမက လမ်းမှာ စားဖို့ လွယ်ကူစွာ စားလို့ ရသည့် မုန့်လေးတွေ ထပ်ဝယ်နေပြန်သည်။ ။ မကြာမီ နေခြည် စားလို့ ပြီးသွားတော့ သူမက စားပွဲထိုးကောင်လေးကို ငွေရှင်းပေးသည်။ ။ နေခြည်ကလည်း ကိုယ့်ဂျာကင်အိတ်ထဲ ပိုက်ဆံနှိုက်ပါ၏။

‘နေ နေ သား... အားမနာနဲ့ ။ သားမေမေက သားအတွက် အန်တီကို သုံးမကုန်နိုင်တဲ့ ရွှေအိုး၊ ငွေအိုးတွေ ပေးလိုက်တယ်’

သူမ နောက်နေတာလားဟု နေခြည် မော့ကြည့်လိုက်စဉ် ငွေသော်တာက သူ့လက်ကို ဆွဲထူပစ်လိုက်သည်။ ။

‘လာ... ကားပေါ်တတ်ကြစို့၊ မင်းသားကို လူတွေဝိုင်းကြည့်ကုန်ကြပြီ’

နေခြည်မှာ အရပ်ကလေးသဖွယ် ငွေသော်တာ၏ လက်မှာ ကလန်ကလားပါလာရရင်း ကားပေါ်သို့ ပြန်ရောက်သွားခဲ့သည်။ ။ သည် ခရီးသည် နေခြည်အတွက် နတ်သမီးအိပ်မက်နှယ်။

အခန်း(၃)

‘နေခြည်ရေ... ဒုက္ခပါပဲ၊ ရထားလက်မှတ်က မနက်ဖြန်မှ ရမယ်၊ မထူးပါဘူးကွာ၊ အန်တီတို့ မန္တလေးမှာ တစ်နေ့လည်ရတာပေါ့၊ မန္တလေးတောင်တို့၊ ဘုရားကြီးတို့ သားရောက်ဖူးလား’

မန္တလေးရောက်သည် နှင့် ကားပေါ်မှ ဆင်းပြီးကတည်းက သူ့ကို ပစ္စည်းစောင့်ထားခဲ့ပြီး စလင်းဘက်တစ်လုံးနှင့် ကော့ကော့၊ ကော့ကော့ ထွက်သွားသည် မို့ နေခြည် ငွေသော်တာကို မကျေနပ်။ အခါလည်သားလေး မအေပျောက်သလို သူခံစားနေရတာ ငွေသော်တာသိရဲ့ လား။ နေခြည်သည် စိတ်ခံစားမှု လျင်မြန်သူလည်း ဖြစ်သည်။ ။

ရန်ကုန်ဆိုတာ ကားနှင့်သွားလို့ ၊ ရထားနှင့်သွားလို့ ၊ လေယာဉ်နှင့်သွားလို့ ရသည် ဆိုတာ နေခြည်သိပါသည်။ ။ သို့သော် ငွေသော်တာအလိုကျပါပဲ။ သူ မျက်လုံးအပြူးသားဖြင့် သူမကိုခေတ္တမော့ကြည့်ပြီး ဖျတ်ခနဲ မျက်လွှာပြန်ချလိုက်သည်။ ။

မျက်စောင်စင်းစင်းလေးတွေ အုပ်မိုးနက်မှောင်နေသည့် နေခြည်ကိုကြည့်ပြီး ငွေသော်တာ ပြုံးမိသည်။ ။

ဒီကောင်လေး အရှက်ကြီးပုံကလည်း ရှေးရှေးတုန်းက အိမ်တွင်းပုန်းအပျိုလေးတွေထက် သာလိမ့်မည်။ ကိုယ့်တုန်းကတော့ မွေးကတည်းက တစ်ခါမှ လည်း ထူးထူးခြားခြား မရှက်မိခဲ့ရပါလား။

ဟုတ်ပါတယ်၊ ဆယ်ကျော်သက်အရွယ်တုန်းကလည်း ဘဝကို ယုံကြည်
ရဲရင့်စွာဖြင့် ပျော်ရွှင်စွာဖြတ်သန်းခဲ့တာပါပဲ။ နောက် ပညာရေးတက္ကသို
လ်တက်တော့လည်း အပျော်လွန်လို့ ဘရိတ်တောင် မနည်းအုပ်ရသည် ။
သူမက အားကစားလည်း ထူးချွန်သည် မို့ ရေကူးတွေ လှေလှော်တွေ
တောင် ဆုရခဲ့ဖူးပါရဲ့ ။ အေးလေ ကိုယ်ကတော့ မိဘမောင်ဘွားတွေရဲ့
အရိပ်အောက်မှာ လုံခြုံနွေးထွေးစွာ နေခဲ့ရသည် ကိုး။ သူ့ခမျာလေးမှာ
တော့ အရိပ်မဲ့သည့် လွင်တီးခေါင်မှာ ကြီးပြင်းခဲ့ရရှာသူ။

နေခြည်က ဘာမှ ပြောဖော်မရတော့ ငွေသော်တာကပဲ ဆုံးဖြတ်ချ
က်ပေးလိုက်သည် ။

‘အန်တီတို့ မနက်ဖြန်ည အမြန်ရထားနဲ့ မှ ပြန်မယ်။ ဒီကနေ့ညနဲ့ မ
နက်ဖြန်တစ်နေ့လုံး မန္တလေးမှာ လည်ကြမယ်။ ကဲ သွားစို့’

‘ဘယ်ကိုလဲ’

ပထမဦးဆုံးအဖြစ် ဆွံ့အစွာထွက်လာသည့် ဒီစကားတစ်ခွန်းအတွ
က် ငွေသော်တာက ဆည်းလည်း သံနှယ် နှစ်ခြိုက်စွာ ရယ်မောခဲ့သည် ။

‘အန်တီသူငယ်ချင်းဆီကိုပေါ့၊ သတိတော့ထားနော်... အန်တီသူငယ်
ချင်းမှာ ညီမတွေ (၃) ယောက်တောင်ရှိတယ်။ သားကလည်း လူချောဆို
တော့’

မည်သို့ပင် ဖြစ်စေ ပစ္စည်းပစ္စယများကို တင်ဆောင်ပြီး
ရွှေမန်းမြို့မှာ မြင်းလှည်းကလေးနှင့် ခရီးသွားရတာလည်း နေခြည့်အ
တွက် အသစ်အဆန်းပင်ဖြစ်သည် ။

‘ဟယ်... သော်တာ၊ ဘယ်လို ဘယ်လိုတွေဖြစ်လာတာလဲ၊ ဒီကောင်
ချောလေးကရော၊ ဒါ နင့်မောင်လေးတော့ မဟုတ်ဘူး နော်။ နင့်မှာ မော

င်လေးမရှိဘူး’

အိမ်ကလေးတစ်လုံးထဲသို့ ဝင်လျှင်ဝင်ချင်း နွေးထွေးသော ဆီးကြိုမှု နှင့်အတူ စူးစမ်းလေ့လာ၊ စပ်စုလိုက်မှုက ထပ်ကြပ်ပါလာခဲ့သည်။ ။ ဖား ပလုံးဖိတ်တာလား။ လက်ပံပင်ဆက်ရက်ကျတာလား။ တစ်ခုခုနှင့်နှိုင်း ယှဉ်ဖို့ နေခြည် စဉ်းစားနေမိစဉ်မှာ ပင် ကောင်မချောလေးနှစ်ယောက်ပါ ပြေးထွက် လာပြီး မြင်းလှည်းပေါ်မှ ပစ္စည်းများကို ကူသယ်ချပေးခဲ့ကြသည်။ ။

‘ပစ္စည်းတွေကလည်း များ လိုက်တာ။ ဧကန္တတော့ဧကန္တပဲ၊ မမသော် တာ ဒီမန္တလေးကို ပြောင်းလာတာလား၊ သေတ္တာတွေ၊ အိတ်တွေ၊ ပုံးတွေ ၊ ခွက်တွေ၊ ကြည့်စမ်းပါဦး... ဒီကောင်လေးကရော၊ မမသော်တာတော့ အသက်မပြည့်တဲ့ ကောင်လေးကို ခိုး လာပြီထင်တယ်’

အငယ်ဆုံးဆတ်စလူးမလေး၏ ပြောင်စပ်စပ်အပြောကြောင့် တစ်ဖက်မှာ မတ်တပ်ရပ်ရင်း ရေပက်မဝင် စကားမာရသွန်ပြေးနေကြသည့် ငွေသော်တာမှာ အလန့်တကြားဖြစ်သွား၏။ သူမက ပဝါဖြူလေးကို နည်းနည်းမှ အစွန်းအထင်းမခံနိုင်။

‘ဟဲ့... တုတ်တုတ်နော်။ စကားကိုဆင်ခြင်ပြောစမ်း၊ မမသော်တာက ကျောင်းဆရာမလေ။ ဒါ တပည့်လား၊ ဘာလားလို့ တော့ စဉ်းစားမပေးဘူး၊ အဲ့ဒါ မမသော်တာ ဂိုက်လုပ်ပေးရမယ့်ကလေး’

‘ဟုတ်လား၊ ဒါဆို ဒီကောင်လေးက ဆယ်တန်းမအောင်သေးဘူးပေါ့

,

စကားတွေ တစ်ရစ်ချင်းရှည်နေသည့် တုတ်တုတ်ကိုကြည့်ပြီး နေခြည် ကြောက်လန့်လာခဲ့သည်။ ။ လူတွေဟာကြောက်စရာကောင်းလှပါလား။ နောက်ဆုံးကျ မေရင်း၊မြန်းရင်း သူ့မှာ မိဘရယ်လို့ လက်ဆုပ်လ

က်ကိုင်မရှိတာအထိ ပေါ်သွားမှာ လား။ သူ့မှာ ဖအေရယ်လို့ လက်ညှိုး
ထိုးပြစရာမရှိခဲ့တာတွေ ပေါ်သွားမှာ လား။ ရင်ထဲမှာ
နာကျင်မိရင်းနေခြည် မျက်ရည်ဝဲတက်လာခဲ့ပြီ။

‘ဟာ... ဒီကောင်မလေး စကားသိပ်ရှည်တာပဲ၊ သွား...အိမ်ထဲမှာ
စားစရာတစ်ခုခုသာ စီစဉ်ထား’

ငွေသော်တာ၏ သူငယ်ချင်းဆိုသူက သူ့ညီမကို မာန်လိုက်တော့မှ တု
တ်တုတ်ဆိုသည့်ကောင်မလေးမှာ ဇက်ပုရင်းအိမ်ထဲသို့ ပြန်ဝင်သွားခဲ့သ
ည် ။ သို့သော် ဂျင်းဘောင်းဘီ၊ သားရေဂျာကင်နှင့် စတိုင်မိမိကောင်ချော
လေးကိုတော့ သမင်လည်ပြန်စူးစမ်းလေ့လာလိုက်သေးသည် ။

‘ကဲ လာ နေခြည်... ဒါ အန်တီသူငယ်ချင်း မေလဲ့ခင်တဲ့ ။ သူလည်း
ဆရာမပဲ။ ဘာမှ အားနာစရာမရှိဘူးနော်။ အိမ်ကတော့ ကျဉ်းတယ်၊ လူ
ကလည်း များ တယ်။ အန်တီကလည်း နေခြည်ကို လူများများ နဲ့ နေစေ
ချင်တာလေ’

အိမ်ရှေ့မှာ တွေတွေကြီးရပ်နေသည့် နေခြည်ကို ငွေသော်တာက တ
ယုတယ လက်ဆွဲခေါ်ခဲ့သည် ။ နူးညံ့သည့် လက်ကလေး၏ အတွေ့အထိ
နှင့် ယုယကြင်နာမှုများက နေခြည်ကို အမှတ်ထင်ထင် ရှိစေ၏။

အိမ်ကလေးထဲသို့ သူတို့ ဝင်ခဲ့ကြသည် ။ တုတ်တုတ်ပြောလည်း
ပြောစရာ ငွေသော်တာကလည်း ပြည်မသို့ပြန်ပြောင်းသူမို့ သေတ္တာနှစ်
လုံး၊ နေခြည်ကလည်း သံသေတ္တာတစ်လုံး၊ သားရေသေတ္တာတစ်လုံး။
သေတ္တာစုစုပေါင်းလေးလုံးပေါ့။ တိုလီနတ်စလက်ဆောင်ပစ္စည်းများ ၊
အစားအသောက်များ ထည့်သည့် ဆွဲခြင်းကလည်း နှစ်ခြင်း။

ဧည့်ခန်းသေ :သေ :လေး :ထဲမှာ ဆက်တီတွေစီထားပုံကလည်း
ပြည့်ပြည့်သိပ်သိပ်။ ထမင်းစားခန်းနှင့် မီးဖိုခန်းကို လှမ်းမြင်ရတာက

အဆိုးဆုံးပဲ။ မီးဖိုထဲမှာ သူနှင့်ရွယ်တူကောင်မလေးတွေ သူ့ကိုကြည့်ရင်း တခစ်ခစ်ရယ်နေ၊ အတင်းပြောနေကြတာ နေခြည် ကြားနေ၊မြင်နေရပါ သည် ။ တုတ်တုတ်က အဆိုးဆုံးဖြစ်မည်။

အလကား မန္တလေးသူသာဆိုတယ်၊ မန္တလေးနာမည်ပျက်တယ်။ ရွှေ မန္တလေးလည်း အင်တာနေရှင်နယ်ဝင်နေပြီ ဖြစ်ရမည်။ ကောင်မလေး တွေအားလုံး ဗိုင်းကောင်းကျောက်ဖိ ဝတ်ထားကြ၊ စကတ်တွေ၊ ပင်နံ တွေနှင့်၊ ကိုယ်ကျပ်တွေနှင့်။ ဗီဒီယိုထဲမှာ အတိုင်း။

နှစ်ယောက်ထိုင် သစ်သားဆက်တီတစ်ခုမှာ နေခြည်နှင့် ငွေသော် တာ ထိုင်လိုက်ကြ၏။ မေလဲ့ခင်ကတော့ ငွေသော်တာနှင့် မျက်နှာချင်း ဆိုင်။

‘ဦးလေးတို့ ၊ ဒေါ်လေးတို့ ရော မမြင်ပါလား။ အိမ်မှာ မေလဲ့တို့ ညီအစ်မ (၄) ယောက်ထဲ ထင်တိုင်းကျဲနေတယ်ပေါ့လေ’

ရာသီက သီတင်းပင်ကျွတ်လုလု၊ မိုးရိပ်မမြင်ရတော့ပြီ။ ရှမ်းပြည်မှ အေးစိမ့်ခဲ့ပေမယ့် မန္တလေးညနေခင်းက အိုက်အိုက်စက်စက်၊ မိန်းကလေးများ ရှေ့မှာ နေခြည်မလှုပ်ရဲ။ အနွေးထည်မချွတ်ရဲ။ နေခြည်က လူကြောက်သူ၊ အရှက်ကြီးသူပီပီ ငွေသော်တဘေးမှာ ကုပ်ကုပ်ကလေး ချွေးပြန်နေရသည် ။ ငွေသော်တာကတော့ ပေါ့ပေါ့ပါးပါး။ ကြည်ပြာရောင်ဝတ်စုံလေးက လက်ပြတ်မို့ အအိုက်သက်သာနေလိမ့်မည်။

‘ဖေဖေနဲ့ မေမေ စစ်ကိုင်းဘက်သွားတယ်ကွ။ ညနေစောင်းရင်ပြန်လာမှာ ။ ခုထဲက ကြိုပြောထားမယ်နော်။ စစ်ကိုင်းက မေမေတူမတွေပါ ပါလာလိမ့်မယ်။ လုံးဝ အားနာစရာမရှိဘူး။ ဒီလိုပဲ ကြပ်ကြပ်တည်းတည်းနေကြတာပေါ့’

‘ကိစ္စမရှိပါဘူးကွာ။ သော်တာတို့ ကလည်း ရန်ကုန်သူပါ။ ဝင်ဒါမီ

ယာမှာ နေရတဲ့ ရန်ကုန်သူ မဟုတ်ဘူး နော်၊ ခိုအိမ်လေးတွေမှာ နေရတဲ့ ရန်ကုန်သူ။ ဒါတွေပြောနေစရာ မလိုပါဘူးကွယ်။ လူများ လေ ကြိုက်လေ’

ငွေသော်တာက ရယ်ရယ်မောမော ပြောနေသမျှ နေခြည်မှာ ဇောချွေးတွေ ပြန်လာခဲ့သည် ။

ဘုရားရေ... အခုတောင် ကောင်မလေးသုံးယောက်နှင့် ပြည့်ကျပ်နေသောအိမ်မှာ နောက်ထပ်ကောင်မလေးတွေသာ ရောက်လာလျှင်တော့ နေခြည် အသက်ပင် ရှူတတ်တော့မည်မဟုတ်။ ယခု လူကလည်း အိုက်သည် ၊ ရှူးရှူးလည်း ပေါက်ချင်သည် ။ သူက ခြံကျယ်ကျယ်မှာ အဘအိုက်စံတို့ လင်မယားနှင့်သာ တိတ်ဆိတ်အေးဆေးစွာ နေလာခဲ့သူပီပီ ယခု ဘယ်လိုမှ နေလို့ မရ။ ရေအိုင်ထဲမှ ငါးအား ကုန်းပေါ်သို့ ပစ်ချခံရသည့်နှယ်။ အရှက်တွေ၊ အကြောက်တွေ၊ စိတ်ညစ်တာတွေနှင့်ပေါင်းပြီး နေခြည် မျက်ရည်ဝဲလှလှ။

သည် စဉ် ငွေသော်တာက နေခြည့်ကို ကလေးလေးသဖွယ် သားရေဂျာကင်ကို ချွတ်ပေးလာခဲ့သည် ။ သူမအသွင်က ပေါ့ပေါ့ပါးပါး။ မေလဲ့ခင်နှင့် စကားပြောမပျက်။ မိခင်က သားငယ်ကိုပြုစုသည့်နှယ်။

‘သား အပေါ့အပါးသွားရအောင်။ မေလဲ့ရေ... ကိုယ်ကတော့ လမ်းမှာ ဆယ်ခါလောက် ဝိတ်လျှော့လာခဲ့တယ်။ ငါ့သားကတော့ အရမ်းရှက်တတ်တယ်ဟ။ ငါလိုက်ပို့လိုက်ဦးမယ်၊ လာ... သား’

နေခြည့်နားထဲမှာ မီးဖိုဘက်မှ ကောင်မလေးများ ၏ တခစ်ခစ်ရယ်သံလေးများကြောင့် ခေါင်းနပန်းကြီးသွား၏။ ငွေသော်တာ ဆွဲခေါ်သွားရာနောက်သို့ ကလေးတစ်ယောက်သဖွယ် လိုက်ပါသွားရသော်ငြား လမ်းပင်မမြင်တော့၊ ငွေသော်တာကိုလည်း ရှက်သည် ။ ကောင်မလေး

တွေကိုလည်း ရှက်သည် ။ သူ့လောကကြီးတစ်ခုလုံး ဇောက်ထိုးမိုးမျှော်။

‘မာမီရေ... သားကို အိမ်ထောင်ချပေးတော့မယ်ဆိုရင် တုတ်တုတ် ကိုလည်း သတိရနော်’

‘အေး... စိတ်ချ။ စိတ်ချ။ ထိပ်ဆုံးက တန်းစီမယ်၊ သားက မြင်တဲ့ အတိုင်းဆိုတော့ သူ့ယူမယ့်ကောင်မလေးက သွက်မှ ဖြစ်မယ်’

မီးဖိုမှ ဖြတ်ပြီး ရေချိုးခန်း၊ သန့်စင်ခန်းတွေသွားရစဉ် တုတ်တုတ်က ငွေသော်တာကို လှမ်းနောက်သည် ။ သဘာဝနှင့် ဆန့်ကျင်သည် ပဲပြောပြော နေခြည် ကောင်မလေးများကို အရမ်းကြောက်သွား၏။ သူ့ သက်တမ်းတစ်လျှောက် ဒီလောက်ရဲတင်းသည့် ကောင်မလေးမျိုးကို မြင်လည်း မမြင်ဘူး၊ စကားလည်း မပြောဘူးခဲ့ပါ။

သန့်စင်ခန်းထဲမှာ အကြာကြီးနေပြီးမှ နေခြည်ထွက်လာခဲ့တော့ မီးဖို ထဲမှာ ငွေသော်တာကို တွေ့ရသည် ။ သူမ နေခြည်ကို စောင့်နေတာဖြစ် ရမည်။ နေခြည် သန့်စင်ခန်းဝမှာ ပင် မတ်တပ်ကြီးရပ်နေမိပါ၏။ ဖြစ်နိုင်လျှင် မေမေ ဒေါ်မာလာ၏ မြို့စွန့်ကခြံကြီးသို့ပဲ အရှင်လတ်လတ် ပြန်ရောက်သွားလိုက်ချင်တော့သည် ။

သူထွက်လာတာကို ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကပြောသဖြင့် ငွေသော်တာ နေခြည့်ထံသို့လျှောက်လာခဲ့၏။

‘သားရေ... ရေပါတစ်ခါတည်းချိုးလိုက်၊ တော်ကြာဧည့်သည် ကောင်မလေးတွေပါလာတော့မှာ ။ ရေချိုးခန်းထဲမှာ အဝတ်ချွတ်။ ပေး သား အဝတ်သေတ္တာသော့ အန်တီကိုပေး။ အန်တီ အဝတ်တစ်စုံ ထုတ်ခဲ့မယ်’

အစစအရာရာ စီစဉ်ပေးနေသည့် ငွေသော်တာသည် တကယ့်မိခင်တစ်ဦးသဖွယ်။ နေခြည့်ကို လိုအပ်ချက်မှန်သမျှ သူမသိနေသည် ။ နေခြ

ည် ဘောင်းဘီအိတ်ထဲမှ သော့တွဲကိုယူပြီး ငွေသော်တာသို့ ပေးလိုက်သည် ။

‘ယူထားလိုက်ပါ’

အသံတီးတိုးကြောင့် သူမ အံ့အားသင့်သွားစဉ် နေခြည်ရေချိုးခန်းသို့ ဝင်လိုက်၏။ ရေချိုးခန်းနှင့် သန့်စင်ခန်းက ယှဉ်တွဲလျက်။ နေခြည် ရေကို အားရပါးရ တဗွမ်းဗွမ်း ခပ်ချိုးပစ်လိုက်သည် ။ သူမက အအေးပိုင်းမှ လာသူမို့ အပူဒဏ်ကိုမခံနိုင်။ ရာသီဥတုချင်းက ပြောင်းပြန်။

ဟောဗျာ... ဒုက္ခပါပဲ’

နေခြည် ရေချိုးခန်းထဲမှာ ရေချိုးနေရာမှ ကားတစ်စီးဆိုက်သံနှင့်အတူ ကောင်မလေးသံများ လျှံကျလာသည် ကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် သေမတတ် စိတ်ညစ်သွားရ၏။ သူ့အကျင့်က လူတွေနှင့် ကင်းကင်းဝေးဝေး နေလိုခြင်းဖြစ်ရသည့်အထဲ အထူးသဖြင့် မိန်းကလေးတွေကို ပိုရှောင်ချင်သည် ။

ရေခွက်ကြီးကိုကိုင်ပြီး ရေလုံကြီးဘေးမှာ ငိုနေသည် မှာ မည်မျှကြာသွားသည် မသိ။ ရေချိုးခန်းကို တဗုန်းဗုန်းထုသံထွက်လာမှ သူ တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်ရ၏။ ငွေသော်တာ။

‘ရေပြောင်း မြေပြောင်းမှာ ဖျားနေဦးမယ်။ ရော့... ရေသုတ် ဒီအထဲမှာ အဝတ်လဲလို့ တော့မရဘူး။ အဝတ်တွေ ရေစိုကုန်မယ်။ လာ အပြင်ကျမှ အဝတ်လဲ၊ ပုဆိုးအရင်လဲလိုက်ဦး’

ငွေသော်တာ အမိန့်ချပေမယ့် နေခြည် စိတ်ညစ်နေမိသည် ။ ဒီလောက် အိမ်ဂျင်ဂလယ်လေးထဲမှာ ကောင်မလေးတွေ ၄-၅-၁၀ ယောက်နှင့် ဘယ်နေရာမှာ အဝတ်သွားဝတ်ရမှာ လဲ။ ရေချိုးခန်းပိစိကွေးထဲမှာ လ

ည်း လဲလို့ ရမည်မထင်။

‘လဲလေ အအေးပတ်ဦးမယ်။ ယောက်ျားပဲကွ... ဘာရှက်စရာရှိသလဲ
,

အဝတ်တစ်စုံကို လက်မှာ ပိုက်ရင်း ငွေသော်တာက သူ့ကို အမိန့်ပေး
နေသည် ။ သူမ၏ ပထမဦးဆုံးသင်ခန်းစာက မသက်သာ။ ရန်ကုန်ကို
တန်းမပြန်ဘဲနှင့် အမျိုးသမီးဘောဒါဆောင်ထဲ ခေါ်လာသည့်နှယ်။ ရက်
စက်တယ်ဗျာ။

သူမပေးသည့် မျက်နှာသုတ်စောင်ကို လည်မှာ ရစ်ပြီးနောက် နေခြ
ည် ငွေသော်တာလက်မှ အဝတ်တွေကို အတင်းဆွဲယူလိုက်ပါ၏။ ရေန
ည်းနည်းစိုချင်စိုပါစေ၊ ရေချိုးခန်းထဲမှာ ပဲ အဝတ်လဲတော့မည်။

‘ဟဲ့ သားရဲ့ ... ရေတွေစိုကုန်မယ်လေ’

‘ရတယ်’

ရေချိုးခန်းတံခါးလေး ခေတ္တပိတ်သွားပြီးနောက် မကြာမီနေခြည်
တံခါးဖွင့်လိုက်သည် ။ သူမ ရွေးချယ်ယူလာခဲ့သည့် စတိုင်ဘောင်းဘီအ
ညိုရင့်နှင့် စပို့ရှပ်ချယ်ရီဖျော့ဖျော့က နေခြည့်အသွင်ကို ပိုမိုနုဖတ်နေစေ
တာအမှန်။

‘လာ ဧည့်ခန်းထဲသွားမယ်၊ ကောင်မလေးတွေနော် မမသော်တာ
ကြိုတင်မေတ္တာရပ်ခံပါရဲ့ ၊ ညည်းတို့ လုပ်တာနဲ့ နေခြည်
အရှက်လွန်နေပြီ၊ တန်ရံလည်း နောက်ကြ’

တစ်အိမ်လုံးမှာ ကောင်မလေးတွေ ပြည့်နေကြသည် မို့ နေခြည်မှာ
ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး အရှက်တွေဖြင့် ပြည့်ဝနေရပါ၏။ အရှက်လွန်သောအ
ခါ သူ့ထုံးစံအတိုင်း မျက်ဝန်းမှာ မျက်ရည်ရိပ်က ပြက်ပြက်ထင်ထင်။ ငွေ

သော်တာ သက်ပြင်းချရပါ၏။ သူမလုပ်တာ မှားသွားပြီလား။ စေတနာ
တွေ ဝေဒနာဖြစ်ကုန်လျှင်ဖြင့်ဒုက္ခ။

ငွေသော်တို့ကိုလည်း နေခြည်ရှက်ပါသည် ။ ဒီမနက်အစောကြီးမှ
တွေ့ရတာမဟုတ်လား။ သို့သော် ယခုတော့ ငွေသော်တာသည် နေခြည်
၏ လူရင်းဖြစ်လို့ နေခဲ့သည် ။

ဧည့်ခန်းထဲသို့ ဝင်ရမှာ လည်း သူ့ခမျာ တွန့်ဆုတ်၊ တွန့်ဆုတ်။ ကျား
ပါးစပ်ထဲသာ ပြေးလက်နှိုက်လိုက်ချင်ပါ၏။ ဒီအိမ်မှာ နေခြည် မနေလို့
တော့။ ဒီကြားထဲ ငွေသော်တာက သူ့ကို ဧည့်ခန်းထဲ ခေတ္တထားခဲ့ပြီး ရေ
ချိုးခန်း ထွက်သွားခဲ့ပြန်သည် ။

လူအများကြားထဲမှာ နေခြည်တစ်ယောက်တည်း ကျန်နေခဲ့စဉ် ဧည့်
ဝတ်ကျော့ပွန်တတ်ကြသည့် ရွှေမန်းသူလေးများက
ဧည့်ခံစကားပြောနေကြပြန်သည် ။ နေခြည်မှာ မျက်လုံးအပြူးသားဖြင့်
ငုတ်တုတ်အသက်ပျောက်နေချင်မိဆဲ။

‘မောင်လေးနာမည်က ဘယ်သူ၊ နေခြည် ဟုတ်လား’

သူ ခေါင်းညိတ်ပြမိပါ၏။

‘ရန်ကုန်ကို ဘာလုပ်ရအောင်လိုက်မှာ လဲ၊ မင်းသားလုပ်မလို့ လား၊
မော်ဒယ်ခေတ်ကတော့ သိပ်မရှိတော့ပါဘူး’

‘ရော... လက်ဖက်သုပ်လေးစားလိုက်ဦး။ ဒီညကျိုးရှေ့မှာ
လမ်းလျှောက်မယ်၊ ညဈေးတန်းလည်း လိုက်ပို့မယ်သိလား’

‘မောင်လေးက ဆယ်တန်းအောင်ပြီးသားမို့ ရန်ကုန်မှာ ကျောင်းလို
က်တက်မှာ လား။ ကွတ်ခိုင်မှာ မမသော်တာနဲ့ သိခဲ့တာလား။ မမသော်
တာက ထက်မြက်တယ်၊ ငယ်ငယ်တည်းက ကိုယ့်ဒူးကိုယ်ချွန်’

တစ်ယောက်တစ်ပေါက်စကားများကို သူက ခေါင်းမောမကြည့်ဘဲ ပု
တံသင်ညိုကြီးလို ခေါင်းတညိတ်တည်း ညိတ်ပြနေတော့ မချောတစ်သို
က်မှာ တခစ်ခစ်ရယ်ကြပြန်သည်။ ။

ဒုက္ခပဲ၊ ဒီလိုပုံနဲ့ သူ ထမင်း ဘယ်လိုလုပ်စားရပါ့မလဲ။ အိပ်တော့ရော
ဘယ်နေရာမှာ အိပ်ရမှာ လဲ။ ငွေသော်တာ ရေချိုးတာကလည်း ကြာလှ
ပါ၏။ စစ်ကိုင်းသူလေးများ ၊ အိမ်ခံရွှေမန်းသူလေးများမှာ တစ်ရွယ်တ
ည်း၊ ဆေးလိပ်ခုံကျနေတာပဲ။ လှတပတကောင်မလေးများ သည်
ရေများ ရေနီင်၊ မီးများ မီးနိုင်နေကြတာလားဟင်။

သည် စဉ် အဝတ်အစားတွေပါ လဲပြီးသွားသည့် ငွေသော်တာနှင့် မေ
လဲ့ခင်တို့ အခန်းတစ်ခုထဲမှ ထွက်လာကြသည်။ ။ ငွေသော်တာအသွင်က
ယခုမှ ကောင်းကင်မှောင်မှောင်ထဲ ငွေလထွန်းသစ်သည့်နှယ်။ နက်ပြာ
ရောင်ဝတ်စုံလေးက သူမနှင့်ချပ်ရပ်လှပလျက်။ အခန်းထဲမှ ဗရုတ်သုတ်
ခကောင်မလေးများ အားလုံး ငွေသော်တာကို ခေတ္တငေးမောသွားမိကြ
သည်။ ။

ငွေသော်တာက နေခြည့်အနားမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ ။ မေလဲ့ခင်က
သူ့ညီမများအားလုံးကို ရေချိုးဖို့၊ ပြီးလျှင် ထမင်းပွဲပြင်ဖို့ ညွှန်ကြားပါ၏။

‘ဖေဖေနဲ့ မေမေဖို့ ဦးဦးဖျားဖျား ဟင်းခတ်ထားဦးနော်၊ သူတို့ ဦး
လေးတို့ အိမ်မှာ စားချင်မှ စားခဲ့မှာ ’

တစ်ဖက်လမ်းရှိ ဦးလေးတိုးအိမ်မှာ ခေတ္တကျန်ခဲ့သည့် မိဘနှစ်ပါးအ
တွက် မေလဲ့ခင် စီမံသည်။ ။ အိမ်မှာ လောလောဆယ် လူကြီးသူမ မရှိ။
ငွေသော်တာနှင့် မေလဲ့ခင်ကပဲ လူကြီးသူမ။ ကောင်မလေး (၅)ယောက်
တခစ်ခစ်ရယ်ရင်း မီးဖိုထဲသို့ ပြေးဝင်ကြတော့ မီးဖိုထဲမှာ အင်အားတော
င့်တင်းသွားကြသည်။ ။

ငွေသော်တာနှင့် မေလဲ့ခင်မှာ လည်း စကားတွေများ လှပါဘိ။ အနားမှာ ရှိသည့် နေခြည့်ကို သတိမှ ရရဲ့ လားပင်မသိ။ ကျောင်းတက်ခဲ့ကြသည့် ခေတ်ကာလများကို ပြန်လည်လွမ်းမောရင်း စကားတွေကပြောလို့ မကုန်။

နေခြည့်မှာ ဖြင့် မျက်စိသူငယ်၊ နားသူငယ်၊ ကောင်မလေးတွေချောင်းကြည့်နေကြသည့် မီးဖိုဘက်သို့လည်း မျက်စိမဝေ့ရဲ၊ လူကြီးသူမနှစ်ယောက်နားမှာ လည်း နားငြီး။ အင်း... သေချင်တဲ့ ကျား တောပြောင်းဆိုတာ ဒါမျိုးဖြစ်မှာ ပဲ။ သူ့ဘာသာ ခြံလုပ်စားနေတာကမှ ကောင်းဦးမည်။ ရန်ကုန်ရောက်လျှင် ဘယ်လိုနေမည်မသိ။ ယခုပင် သူ စိတ်ဆင်းရဲလှပြီ ဖြစ်သည် ။

နောက်ဆုံး ဆက်တီမှာ ခေါင်းမှီရင်း သူ အိပ်ပစ်လိုက်သည် ။

အခန်း(၄)

အဝေပြေးမှန်လုံကားကြီး၏ ကားနံရံမှာ နေခြည်မှီပြီး လိုက်လာရ၏ ။ သူနံဘေးမှာ တော့ မမငွေသော်တာ၊ သူ့ကိုယ်သူ အန်တီ၊ အန်တီနှင့် တတိယဲတီနေသော်လည်း နေခြည် အသိအမှတ်ပြုထားသည် က မမငွေသော်တာ။

ဘဝသည် အံ့ဩစဖွယ်။ သူ မိမိဘဝအကြောင်းကို ပြက်ပြက်ထင်ထင် မြင်ယောင်နေမိပြန်သည် ။ မွေးကတည်းက မိဘမေတ္တာဆိုတာ မခံစားဖူးခဲ့ရ။ အတူနေသည့် အဘအိုက်စံတို့ က သူ့အပေါ် ဂရုတစိုက် ပြုစုခဲ့သော်လည်း မိဘမေတ္တာတော့ မဟုတ်ခဲ့တာ နေခြည်သိသည် ။ ဒီလိုနှင့်ပင် သွေ့သွေ့ခြောက်ခြောက်နေလာခဲ့ရင်း နေခြည် အတန်းတွေအောင်ခဲ့သည် ။ ပညာကို ကြိုးစားရမှန်းတော့ သူသိပါသည် လေ။

အတွေးတွေ ကွန်ယက်ဖြန့်ရင်း မန္တလေးမှာ နေခဲ့၊ လည်ခဲ့ရသည့် တစ်ရက်တာကာလများကို နေခြည် ကြည်နူးထိတ်လန့်နေရပြန်၏။

မမငွေသော်တာက သူ့ကို ကလေးတစ်ယောက်သဖွယ် ဂရုစိုက်ခဲ့သည် ။ ဒေါ်မေလဲ့ခင်နှင့် ညီမတစ်ယောက်ကတော့ သူ့ကို အရူးလုပ်ခဲ့သည့်နယ်။ သို့သော် အများ အမြင်မှာ ရိုးသား၊ နံ့အ၊ ရယ်ရွှင်ဖွယ်ဖြစ်နေသည့် နေခြည်သည် အလွန်ဇီဇာကြောင်လှသော နှလုံးသားပိုင်ရှင်တစ်ယောက် ဖြစ်ကြောင်းကိုတော့ အနီကောင်မလေးတွေ သိရှိပုံမပေါ်။

အများ အမြင်မှာ ယဲ့ယဲ့လေးကြွေတော့မယ့် လှုပ်လှုပ်ခတ်ခတ် ကောင်လေးတစ်ယောက်၏ နှလုံးသားသည် အလွန်ခိုင်မာသည့် ကြိုးလေးတစ်ချောင်းနှင့် ခိုင်မြဲစွာ တုပ်နှောင်ချည်ရစ်ပြီးကြောင်း အဘယ်သူမှ မသိတာပဲကောင်းပါသည် လေ။

ဟင်းခွက်များ ဖွယ်ဖွယ်ရာရာနှင့် ပြည့်လျှံနေသည့် ထမင်းပွဲကြီးရှေ့မှာ နေခြည် ခြောက်ခြားတုန်လှုပ်နေတော့ ငွေသော်တာနှင့်အတူ ကျန်မိသားစုများမှာ အံ့သြနေကြရသည် ။

‘ဟယ်...ဒီကလေးက ဒီလောက်တောင်ရှက်တတ်၊ ကြောက်တတ်ရသလား။ နင်ပြောပေမယ့် ဒီလောက် ငါမထင်ဘူး’

မေလဲ့ခင်က အံ့သြစွာပြောသောအခါ ကောင်မလေးတွေ အားလုံး ပြုံးစိစိနှင့် သူ့ကို လှောင်နေကြသည် ဟု နေခြည်ခံစားနေရသည် ။ ထမင်းဝိုင်းမှာ လည်း ကြည့်ပါဦး။ အရွယ်ရောက်မိန်းမသားများက စုစုပေါင်း (၈) ဦး၊ သူက တစ်ယောက်တည်း အမြင်အကြားနှင့်ပင် နေခြည် ဇောချွေးပြန်နေရ၏။

‘သူက မွေးကတည်းက တစ်ယောက်တည်းနေလာခဲ့ရသလိုဖြစ်နေတော့ နင်တို့ အုပ်ကြီးကို သွေးလန့်နေတာပေါ့။ ဟုတ်တာပေါ့။ ဟိုကောင်မလေးတွေရုပ်ကလည်း ဖြစ်ပုံစပ်နဲ့ ။ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ထပ်ကြပ်နေတော့မှာ မို့ နေခြည် ကြောက်နေတာဖြစ်ရမယ်’

‘ဒါဆို သမီးတို့ နောက်မှ စားမယ်လေ’

‘တုတ်တုတ်တို့ ကတော့ ဆာပြီ၊ မရှက်ပါနဲ့ ဟာ၊ ဒီခေတ်ကြီးထဲမှာ ဒီလောက်ရှက်နေရင် ဘယ်လိုလုပ်စားရတော့မလဲ။ နေခြည့်ပုံစံက ရုံသွင်းပြစားဖို့ ပဲ ကောင်းတော့တယ်။ ကျောင်းတတ်တုန်းကရော ကောင်မလေးတွေနဲ့ စကားမပြောဖူးဘူးလား’

တုတ်တုတ်မေးခွန်းများကိုလည်း နေခြည် မဖြေနိုင်။ ငွေသော်တာ ဆွဲကိုင်ထားသည့်လက်ကို ရုန်းပြီး ဧည့်ခန်းဆီသို့သာ သူပြန်သွားမိသည် ။ ထမင်းဝိုင်းမှ ကောင်မလေးတချို့၏ ရယ်သံလေးများ သူ့နောက်သို့ လိုက်ပါလာခဲ့၏။

ငွေသော်တာ သက်ပြင်းချရပြန်သည် ။ နေခြည်ကို ခေါ်လာရကတည်းက သူမမှာ သက်ပြင်းတွေသာ တွင် တွင် ချနေရပါ၏။

‘ငါ့ကောင်က တော်တော်ထူးခြားတယ်ကွ။ ကဲ ကဲ... မေလဲ့တို့ ညီအစ်မတွေ ထမင်းအရင်စားကြ၊ ပြီးမှ တို့ စားမယ်၊ ဟုတ်တယ်၊ အဲဒီအစီအစဉ်ပဲကောင်းတယ်၊ စား... စားနှင့်ကြ’

မေလဲ့ခင်၏ မိဘနှစ်ပါးမှာ အလှူလုပ်မည့်အမျိုးတွေ အိမ်မှာ ကျန်ခဲ့သည် မို့ ယခု အိမ်မှာ သူတို့ တွေ့ချည်းသာ ရှိ၏။

‘ဟယ် ဒါတော့ ဘယ်ကောင်းမလဲ၊ တို့ မန္တလေးက ဧည့်သည် ဦးစားပေးတဲ့ မြို့ဟ၊ နင်တို့ အရင်စား’

မေလဲ့ခင်ကပြောသော် စားနှင့်နေကြပြီဖြစ်သည့် သူ့ညီမများမှာ ထမင်းဝိုင်းမှ ထရတော့မလို၊ ထိုင်ရတော့မလို ဖြစ်ကုန်ကြသည် ။ ငွေသော်တာ ရယ်မောမိပါ၏။ ဒါကြောင့် ဖက်တီးမလေးတွေ ဖြစ်နေကြတာ။

‘စား စား၊ ကဲ ဒီလိုလုပ်။ နေခြည်ကို ငါ ဧည့်ခန်းထဲမှာ ပဲ ထမင်းသွားကျွေးလိုက်မယ်’

ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် ငွေသော်တာမှာ ထမင်းပန်းကန်တစ်ချပ်ထဲသို့
ဟင်းများ ခပ်ပုံထည့်လိုက်သည်။ ။ နောက် ဇွန်းလေးတစ်ချောင်းတပ်ပြီး
နေခြည့်ထံ ယူသွားဖို့ ပြင်၏။ တုတ်တုတ်ကလည်း အစအနောက်သန်သူ
။

‘မမသော်တာ ခွံ့ကောခွံ့ပေးရမှာ လား။ တုတ်တုတ်သွားခွံ့ပေးလိုက်
မယ်လေ’

‘နင်ထွက်လာတာမြင်မှ ဟိုကလန့်ပြီး အသက်ထွက်သွားမှာ ’

ဆယ်ကျော်သက်မလေးများ သည် အသည်းလိုက်၊ အူလိုက် ရယ်
မောသံလေးများက နေခြည့်ထံ ပြေးလွှားရောက်ရှိသွားခဲ့၏။

ငွေသော်တာမှာ ထမင်းပန်းကန်ကိုကိုင်ပြီး ဧည့်ခန်းထဲသို့ ထွက်ခဲ့
တော့ နေခြည့်ကို မတွေ့ရသဖြင့် ပူထူသွား၏။

‘ဟယ်... ဒုက္ခပဲ၊ ကောင်မလေးတွေ တဟားဟားရယ်နေကြတာကို
သူ့လှောင်တယ်ထင်ပြီး ထွက်ပြေးသွားပြီ ထင်ပါရဲ့ ’

‘ထမင်းပန်းကန်ကို ဧည့်ခန်းစားပွဲပေါ်တင်ခဲ့ပြီး ငွေသော်တာ အပြေး
တစ်ပိုင်း အိမ်ပြင်ထွက်ရှာရပါ၏။ အလို အိမ်ရှေ့လမ်းကလေးထဲမှာ
အပြေးတစ်ပိုင်း လျှောက်လှမ်းလို့ နေတာ နေခြည့်။

‘ဟေ့... နေခြည့်၊ နေခြည့် နေဦး’

ငွေသော်တာအသံကြားတော့လည်း သခင့်အသံမှတ်မိသည့် ဆင်ရိုင်း
လေးနှယ် နေခြည့်ရပ်နေပါ၏။ မကြာမီ သူမ နေခြည့်ကို မှီသွားခဲ့သည်
။ ငွေသော်တာ အရမ်းစိတ်ဆိုးနေ၏။ နေခြည့်လက်မောင်းကို ခပ်တင်း
တင်းဆုပ်ကိုင်ရင်း သူမအသံတွေပြာ၊ မျက်ရည်တွေဝဲတက်လာခဲ့၏။

‘အဲဒါ ဘာလုပ်တာလဲ၊ အဲဒါ ဘာလုပ်မလို့ လဲ’

‘မမခင်မာလာက ငါ့ကိုယုံကြည်စွာနဲ့ အပ်ထည့်လိုက်တဲ့ ကိစ္စ။ မင်းက ခုလိုထွက်ပြေးတော့ ငါ သူ့ကို ဘယ်လိုဖြေရှင်းရမှာ လဲ။ မင်းဟာ ငါ့ကို အသေသတ်မယ့် ကောင်လေးပဲ။ ကောင်မလေးတွေ ရယ်တာနဲ့ ထွက်ပြေးစတမ်းဆိုရင် မင်း ကမ္ဘာ့အပြင်ထွက်နေရလိမ့်မယ်။ နောက်တစ်ခါ ခုလိုထွက်ပြေးမယ်ဆို ငါ့ကို အရင်သတ်သွား၊ ဒါမှ အေးမှာ ’

စိတ်ပေါက်ပေါက်နှင့် ငွေသော်တာ ပြောဆိုနေရာမှ သတိရစွာ နေခြည့်မျက်နှာကို သူမမော့ကြည့်မိသည့်။ ကောင်ငယ်လေး၏ အရပ်က မြင့်မြင့်မားမား။

‘အို’

သူမပြောမိခဲ့သမျှ နောင်တတွေ ရသွားခဲ့သည် ။
နေခြည့်မျက်ဝန်းပြာကြီးများမှာ အားငယ်ညှိုးလျရိပ်တွေ၊ မျက်ရည်ရိပ်တွေ အပြည့်အသိပ်။

‘ကောင်လေးရယ်... နင် ဒီလောက် ထိခိုက်ခံစားတတ်လွန်းရင် ကမ္ဘာကြီးနဲ့ အံဝင်မယ်မထင်ဘူး’

သူ့လက်မောင်းမှ သူ့လက်ကလေးများ ဆီ ငွေသော်တာ ရွှေ့ပြောင်းဆုပ်ကိုင်မိတော့ နေခြည်က သူမကို ပြန်လည်ဆုပ်ကိုင် ဖျစ်ညှစ်ခဲ့သည် ။

‘အလို’

ဒါလည်း သူမ အံ့ဩရတာပါပဲ။ ကောင်လေးက သူမ၏ လက်များကို တုံ့ပြန်ဆုပ်ညှစ်ထားပုံက အားကိုးတကြီးလား။ မြဲမြံသန်မာလှတာကိုတော့ သူမ သတိပြုမိ၊ လန့်ဖျပ်မိသွားခဲ့၏။

ယုန်ကလေးလို နူးညံ့ပျော့ခွေသည့်ကောင်လေးမှာ သန်မာသည့်လ

က်ချောင်းများ ရှိသတဲ့ ။ အဲဒါဘာအဓိပ္ပာယ်တဲ့ လဲ။

နေခြည့်မျက်ဝန်းမှ မျက်ရည်ရိပ်များကြောင့် ငွေသော်တာ ရန်ဆက်
မတွေ့နိုင်တော့။ သူမ အရှုံးပေးလိုက်ရသည် ။

‘သိပ်ခက်တဲ့ ကောင်လေးပဲ။နောက်တစ်ခါ ဒီလိုထွက်ပြေးရင် အန်
တို့ကိုပါ သတ်ပစ်ခဲ့။ ဟုတ်တယ်... ရန်ကုန်ကျရင်ရော ထွက်ပြေးဦးမှာ
လား’

စကားတစ်ခွန်းမျှ မပြောတတ်သည့်နှယ် စကားနည်းလွန်းသည့်
ကောင်လေးက သူမ၏ လက်ကို ယခုတိုင် တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်ထားရင်း
ခေါင်းခါပြခဲ့သည် ။

‘အေး၊ ဒါဆိုလည်း ပြီးရော၊ လာ အိမ်ဘက်ပြန်ကြမယ်၊ ထမင်းစားရ
အောင်’

ဒါတော့ သူက ခေါင်းခါခဲ့သည် ။ စကားတစ်ခွန်းမျှ မပြောဘဲနှင့် သူ့
အိတ်ထဲမှ ပိုက်ဆံများကို ထုတ်ပြ၏။ ဆိုင်မှာ သွားစားမယ်ပေါ့လေ။ ငွေ
သော်တာ သူ့အလို လိုက်ရဦးမည်။

‘ဒါဆိုလည်း အိမ်ကိုပြန်ပြောရဦးမှာ ပေါ့။ မေလဲ့တို့ စိတ်ပူနေမှာ
ပေါ့’

နေခြည်က နေရာမှာ တင်ရပ်ရင်း စကားတစ်ခွန်းမျှမပြောခဲ့။ ငွေ
သော်တာ အသည်းယားလှပါသည် ။ ဒီခေတ်ကြီးထဲမှာ ဒီလောက် နံအ
လှတဲ့ ကောင်လေးတစ်ယောက်ဟာ ဘယ်လိုရှင်သန်ကြီးထွားနိုင်ပါ့မလဲ
။

နေခြည်သည် အလွန်နုနဲ့ သည့် သစ်ပင်ကလေးတစ်ပင်။

စကားမပြောဘဲ မျက်ဝန်းဘာသာစကားနှင့်ပင် သူက ပုံဖော်နေ

တော့ ငွေသော်တာ စိတ်ညစ်ရသည်။ ။

‘ကဲ ကိုယ်တော်... ဒါဆိုလည်း ဒီကပဲစောင့်။ အန်တီ မေလဲ့ကို သွားပြောလိုက်ဦးမယ်။ နေစမ်းပါဦး... မင်းက အဲဒီအိမ်ကို ဘယ်တော့မှ ပြန်မလိုက်တော့ဘူးလား။ ညအိပ်တော့ရော ဘယ်သွားအိပ်မှာ လဲ။ ဒီ လောက်ကြီး မရှက်မကြောက်စမ်းပါနဲ့ သားရယ်။ ငါ စိတ်ညစ်တယ် သိ လား’

အဘွားကြီးအိုလေးလို တဗျစ်တောက်တောက်ပြောရင်း ငွေသော် တာ အိမ်ဘက်သို့ ပြန်လျှောက်လာရ၏။ အိမ်ဝမှာ မေလဲ့ခင်တို့ ညီအစ်မ တစ်သိုက်နှင့်တွေ့ရသည်။ ။

‘ငါလည်း ခုပဲ ငါ့ညီမတွေကို ဆုံးမနေရတယ်။ သူတို့ ကလည်း နင့် ကောင်လေးကို ဒီလောက်အဖြစ်ဆိုးမယ်မှန်း မသိလို့ ပါတဲ့ ။ ဘယ်နှယ့် ကောင်လေးက ဒီအိမ်ကို တော်တော်လန့်သွားပြီလား။ ဟိုနားမှာ ပဲ ရပ် ကျန်ခဲ့ပါလား’

‘စိတ်မကောင်းမဖြစ်ပါနဲ့ ဟာ၊ နင်တို့ စိတ်ပူနေမှာ စိုးလို့ ငါ ပြန်သ တင်းပို့တာ။ ကောင်လေးက ပုံမှန်ထက် နည်းနည်းပိုနေတယ်။ ငါတို့ သ တိထားဆက်ဆံပေးရင်းနဲ့ အားလုံး အဆင်ပြေသွားအောင် လုပ်ပေးရမှာ ပဲ။ ခုတော့ သူ့ဆန္ဒအတိုင်း အပြင်မှာ တစ်ခုခုလိုက်ကျွေးလိုက်ဦးမယ်။ သူ နေသာထိုင်သာရှိမှ ပြန်လာခဲ့မယ်။ စိတ်မပူကြနဲ့ နော်’

အားလုံးကို ပြုံးပြနုတ်ဆက်ပြီး ငွေသော်တာ ပြန်လှည့်ထွက်ခဲ့သည် ။ နေခြည်က သူမကို ကမ္ဘာဦးလူတို့ နေကို၊ လကို တမ်းတမျှော်လင့်နည်း မျိုး မျှော်လင့်စောင့်စားနေလှပြီမို့ဖြစ်သည်။ ။

စားသောက်ပြီးစီးကြတော့ မန္တလေးမြို့၏ လမ်းမကျယ်ကြီးမှာ သူမတို့ လမ်းလျှောက်ဖြစ်ကြသည်။ ညဦးပိုင်းမို့ လေပြည်အေးများ ဖြင့် ရွှေမန္တလေးက သာတောင့်သာယာ။

ကိုယ်တော်က စကားသာမပြောရှိရမည်။ ငွေသော်တော့လက်ကိုတော့ အသေဆုပ်ကိုင်ထားပါ၏။ သူမ သက်ပြင်းချရပြန်သည်။ ။ အေးလေ... သူမများ ငါ့ကို အမေတစ်ယောက်လို အားကိုးသဘောထားနေရှာတာပဲ။ ကိုင်ပါစေ။ သို့သော် ငွေသော်တာ စိတ်ကသိကအောက်ဖြစ်ရပါသည်။ ။ အဖို့ဆို ယင်ဖိုတောင်မသန်းသေးသည့် သူမမှာ ကောင်လေးအတွက် စိတ်ညစ်ရ၊ ဝမ်းသာရ၊ ပျော်ရွှင်ရနှင့်မို့ မိမိကိုယ်တောင် ဘာဖြစ်မှန်း မသိတော့ပါ။

အတန်ကြာလမ်းလျှောက်ပြီးကြတော့ လမ်းဘေးသစ်ရိပ်မှ ခုံတန်းလေးတစ်ခုမှာ သူမတို့ ထိုင်ဖြစ်ကြသည်။ ။ မီးရောင်များ ဖြင့်လင်းနေသည့်မြို့တော်ကို ငေးမောရင်း သူမတို့ မျက်စိရှေ့ရှိ ပန်းခြံကလေးထဲမှာ ကစားနေကြသည့် ကလေးများ၊ စုံတွဲများကို ကြည့်မိကြည့်ကြသည်။ ။

နေခြည်မှာ တိတ်ဆိတ်အေးချမ်းသည့် ပြည်နယ်မြို့မှ လာခဲ့သူပီပီကမ္ဘာကြီးကို ယခုမှ ထိတွေ့နေရသည့်နှယ်။ အရာရာကို သူ စိတ်ဝင်စားမှုရှိပါ၏။

သည် စဉ် ငွေသော်တာက သူမလက်မှ နာရီလေးကို ကြည့်လိုက်သည်။ ။

‘ရှစ်နာရီခွဲပြီသားရေ၊ အန်တီတို့ ပြန်ကြဦးစို့။ တော်ကြာ မေလဲ့တို့ စိ

တံပူနေကြဦးမယ်။ နက်ဖြန်ကျမှ ဘုရားတွေဖူး၊ ဈေးချိုထဲလည်း လျှောက်ကြတာပေါ့နော်’

သူမ ထရပ်လိုက်၏။ နေခြည်က ငွေသော်တလက်ကို ဆွဲထားပြီး မျက်ဝန်းပြာကြီးများ ဖြင့် မော့ကြည့်နေပြန်သည် မှာ အန်ဒါဆင်းပုံပြင်ထဲမှ စကားမပြောတတ်သည့် ရေသူမလေးနယ်။

သို့သော် နုနုနယ်နယ် ရေသူမလေးလိုမဟုတ်ဘဲ ထွားထွားလှလှ ကောင်ငယ်လေးကို သူမ တစ်ခါ တစ်ခါ စိတ်မရှည်။

‘မပြန်လို့ တော့ မဖြစ်ဘူးနော်။ အိမ်မပြန်ဘဲ ဒီခုံတန်းမှာ တစ်ညလုံး ထိုင်နေလို့ တော့ ငါတို့ ကို ရဲပတ္တရောင်လာဆွဲသွားလိမ့်မယ်။ ထ... ပြန်စို့။ ဘာဖြစ်လဲ... ကောင်မလေးတွေကို ရှောင်နေလို့ ကတော့ ကမ္ဘာကြီးထဲမှာ နေစရာရှိမှာ မဟုတ်ဘူး ။အန်တီတစ်ယောက်လုံး ရှိပါတယ်ဟာ။ ကောင်မလေးတွေက မင်းကို ကိုက်မစားပါဘူး။ ကိုယ်က ယောက်ျားပဲ ထကွာ... ထ, ပြန်မယ်’

ငွေသော်တာ အတင်းဆွဲထူ ရှေ့မှ ထွက်သွားပစ်တော့မှ နေခြည်နောက်ကလိုက်လာခဲ့ဖော်ရသည် ။

နေခြည် စိတ်ပျက်လည်း ပျက်စရာ။ မေလဲ့ခင်တို့ အိမ်မှာ ဒီကနေ့မှ ဧည့်လာဂမုန်းက အစွမ်းပြလေသလားလည်း မသိ။ သူတို့ အိမ်မှာ နောက်ထပ်ဧည့်သည် တွေ ရောက်နေပြန်သည် လေ။

‘ငါတို့ အိမ်တော့ တည်းခိုခန်းထက်တောင် သာသွားပြီဟေ့။ ကျိုက်

ထီးရိုးဘုရားရင်ပြင်တော်ပေါ်မှာ အိပ်ရသလိုပဲ’

တခစ်ခစ်ရယ်မောရင်း ဧည့်ခန်းမှ ဆက်တီတွေကို မီးဖိုထဲရွှေ့နေသည့် မေလွဲခင်၏ အသံက တစ်အိမ်လုံးမှာ စိစီးဝေဝေ။

ဟုတ်ပါရဲ့ ။ ဒီကနေ့မှ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် မေလွဲခင်တို့ အိမ်မှာ စစ်ကိုင်းကညီမက နှစ်ယောက်၊ နောက်ထပ်ရောက်လာသည့် ပြည်မှ အမျိုးတွေက မိသားစု ဖြစ်လာကာ၊ အခန်းလေးနှစ်ခန်းမှာ လည်း ပြည့်ကျပ်လျက်။

ဧည့်ခန်းထဲမှာ ခြင်ထောင်တွေထောင်ကြတော့ ညဆယ့်နှစ်နာရီ။ ဒီအချိန်ထိအောင် မအိပ်ဘဲ တဝါးဝါးသန်းနေရသည့် နေခြည့်မှာ ကောင်မလေးများ လက်တို့ ရယ်ခံနေရသည့် ရယ်စရာသတ္တဝါလေး တစ်ကောင်။

ပြည်မှ လာသည့် မိသားစုမှာ လည်း နေခြည်နှင့်ရွယ်တူ ကောင်လေးနှစ်ယောက်၊ ကောင်မလေးနှစ်ယောက် ပါလာခဲ့ပြန်သည် ။

ဧည့်ခန်းထဲမှာ ခြင်ထောင်သုံးလုံး ဝင်သာပါ၏။ ကျပ်ကျပ်ညပ်ညပ်ပဲ အိပ်ရမည်။

‘ကဲ... ကြီးကြီးတို့ လင်မယားနဲ့ သမီးနှစ်ယောက်ကတစ်လုံးအိပ်၊ နေခြည်နဲ့ ကောင်လေးနှစ်ယောက်ကတစ်လုံး၊ ငါနဲ့ သော်တာနဲ့ က တစ်လုံးအိပ်ကြမယ်’

‘တုတ်တုတ်လည်း မမခင်တို့ ဆီ လာမယ်၊ အခန်းထဲမှာ လူတွေအများကြီးနဲ့ အသက်ရှူကျပ်တယ်’

‘ငါတို့ ခြင်ထောင်ကလည်း လေးယောက်ကြီးမဆန့်ဘူးဟ။ တစ်ယောက် နင်တို့ အထဲခေါ်’

မေ လဲ့ခ င်မ့ၣ် တစ်ယောက်တစ်ပေါက် အသံများကြောင့်
စိတ်ညစ်သွားမိစဉ် ငွေသော်တာကလည်း သက်ပြင်းချရပါ၏။ သူ့ ဗြဟ္မာ
မင်းဦးခေါင်းလေးက မျက်ရည်အပြည့်ဖြင့် သူမကိုမော့ကြည့်နေပြန်သ
ည် ။ သူစိမ်းများ ဖြင့် သူ အိပ်တတ်မည်မထင်။

သို့သော် ငွေသော်တာလည်း ဘာမှ မတတ်နိုင်။ အခြေအနေအရ ဒီ
လိုပဲအိပ်ရမည်။ သူမ နေခြည့်ကို မမြင်ယောင်ဆောင်ရ၏။ မေလဲ့ခင် ထ
ပ်မံစီစဉ်ရပြန်သည် ။ ဧည့်ခန်းထဲမှာ လည်း ခြေချစရာမရှိအောင် လူ
တွေကအပြည့်။

‘တုတ်တုတ် လျှာမရှည်နဲ့ ။ တစ်ညတလေပဲ။ အခန်းထဲမှာ ပဲအိပ်။
အသက်ရှူကျပ်လို့ မသေဘူး။ ငါတို့ ခြင်ထောင်ထဲကို အငယ်မအိပ်။ ဟု
တ်တယ်... ခြင်ထောင်တစ်လုံးကို သုံးယောက်စီ မျှသွားပြီ။ ကဲ...
အိပ်ကြ၊ အိပ်ကြ၊ မနက်စောစောမှာ စစ်ကိုင်းဘက်ကို ကူးကြဦးမယ်
လေ’

‘စစ်ကိုင်းတော့ နေပါဦးဟာ၊ မန္တလေးမှာ ပဲ လျှောက်လည်ပါရစေ။
မန္တလေးတောင်နဲ့ ဘုရားကြီး၊ နန်းတော်ထဲနဲ့ ဂေါဝိန်ဆိပ်လောက်ဆို တ
စ်နေကုန်သွားမှာ ပဲ။ အဲ... ဈေးချိုထဲလည်း ဝင်ရမယ်။ မေမေ့ဖို့
သနပ်ခါးတုံး၊ ဖေဖေဖို့ မုန့်တွေဝယ်ရဦးမယ်’

ငွေသော်တာက ဇာတ်လမ်းဝင်ဖြတ်ပြီး ကိုယ်အိပ်ရမည့်ခြင်ထောင်
ထဲသို့ ဝင်ပစ်လိုက်သည် ။

ဒါမှ မျက်ရည်ပြည့်သိပ်နေသည့် မျက်ဝန်းပြာနှင့် ကောင်လေးရန်မှ
အေးမည်လေ။

စိတ်မော၊ လူမောနှင့် အားရပါးရ အိပ်ပစ်လိုက်သည့် ငွေသော်တာမှာ သူမခြင်ထောင်ဘေးမှ ငုတ်တုတ်ထိုင်နေသည့် လူရိပ် တစ်ခုကြောင့် နိုးသွားခဲ့သည်။ မဟုတ်ပါဘူး။ လူရိပ်ကြောင့်တော့ နိုးမှာ မဟုတ်။ တစ်ယောက်ယောက်ကများ လှုပ်နှိုးလိုက်သလား။ အိပ်ချင်မူး တူးဖြင့် သူမခြင်ထောင်ဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ နေခြည့်ကို ငုတ်တုတ်က လေး တွေ့လိုက်ရသည်။ ။

‘အို’

မီးရောင်မှာ လက်ခနဲဖြစ်သွားသည့် သူ့မျက်ဝန်းကြောင့် နေခြည် မျက်ရည်ကျနေမှန်း သူမ သိလိုက်ရသည်။ ။

‘ဘာလဲ... ဘာလဲ သား၊ မအိပ်တတ်ဘူးလား။ အိပ်လို့ မရဘူးကွာ။ ဒါမှ မဟုတ် မင်းမေမေကို လွမ်းလို့ လား။ ဆောရီးကွာ... အန်တီတော့ အရမ်းအိပ်ပျော်သွားမိတယ်။ မှန်း... ဘယ်နှနာရီရှိပြီလဲ။ အို... လေးနာရီ’

လူတွေအများကြီးမို့ ညလုံးပေါက်ဖွင့်ထားသော မီးရောင်အောက်မှာ နေခြည့်မျက်နှာလေးက ညှိုးနွမ်းပျော့ဖတ်လျက်။ သူ နည်းနည်းမှ အိပ်လို့ ရပုံမပေါ်။ ထိုင်ငိုနေသလားပင်မသိ။ ငွေသော်တာ သက်ပြင်းချရသည်။ ။

‘သား... ဘယ်တုန်းကတည်းက အန်တီအနားမှာ ရောက်နေတာလဲ၊ နှိုးရောပေါ့ကွာ။ အန်တီ တစ်ခုခု စီစဉ်ပေးမှာ ပေါ့’

တဖျစ်တောက်တောက်ပြောရင်း ငွေသော်တာ သူမအနီးမှာ အနည်း

ငယ်ကျန်နေသေးသည့် ပျဉ်ခင်းပြောင်ပြောင်လေးများ ပေါ်မှာ စောင်ပါးလေး ခင်းပေးလိုက်သည်။ ။

‘ရော့... ခေါင်းအုံး၊ ဒီလိုပဲ ကပ်အိပ်လိုက်၊ ခြင်ထောင်ထဲတော့ မသွင်းတော့ဘူးနော်၊ သူများ တွေ အားနာလို့၊’

သည် စဉ် ငွေသော်တော့အနားမှာ အိပ်နေသည့် မေလဲ့ခင်နိုးသွားပြီး ဝင်ရောက်ပြောဆိုခဲ့သည်။ ။

‘အပြင်ဘက်မှာ ခြင်ကိုက်တယ်၊ အထဲမှာ ပဲသိပ်လိုက်ပါ၊ နေခြည်က ကလေးပဲကွာရပါတယ်’

ငွေသော်တာ နေခြည့်မျက်နှာလေးကို စူးစမ်းကြည့်ကြည့်မိသည်။ ။ သူ့မျက်နှာလေးက အဖြူထည်၊ ပြီးတော့ သူမပြောသမျှ စီမံသမျှ နာခံတော့မည့်ပုံ။

‘ကဲ... လာ ဝင်’

ငွေသော်တာမှာ မေလဲ့ခင်ဘက်သို့ အတတ်နိုင်ဆုံး ရွှေ့ရင်း နေခြည့်ကို ခြင်ထောင်ထဲသွင်းလိုက်ရသည်။ ။ သူကလည်း ကလေးတစ်ယောက် နှယ်။ သူမ သိပ်သည့်နေရာမှာ အိပ်လိုက်တာပါပဲ။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ငွေသော်တာ နေခြည့်အတွက် စိတ်ပူနေမိသည်။ ။ ဒီလောက်တောင် လူလားမမြောက်လှသည့်ကောင်လေးကို သူမ ပြုစုဖို့ ထောင်နိုင်ပါ့မလား။

နေခြည်ကတော့ မကြာမီ သူမအနားမှာ အပူအပင်ကင်းစွာ အိပ်ပျော်သွားခဲ့သည်။ ။

‘သော်တာ... နင်မလွယ်ဘူးနော်၊ ငါတော့ နင့်အစားရင်လေးတယ်’

မန္တလေးတောင်ပေါ်သို့တက်ကြတော့ စောင်းတန်း တစ်လျှောက် အေးမြလတ်ဆတ်လျက်။ အမိုးမိုးထားသဖြင့် ငွေသော်တာနှင့် မေလဲ့ခင် တို့ စကားထိုင်ပြောဖြစ်ကြသည်။ ။

ဒါတောင် နေခြည်က သူမကို စောင့်ခေါ်နေသဖြင့် မနည်းနှင်ထုတ် လိုက်ရသေးသည်။ ။

မေလဲ့ခင်အဖို့ သူ့သူငယ်ချင်းကို သတိပေးစကားပြောကြားရန်မှာ အချိန်၊ နေရာ ရှားပါးလွန်းသဖြင့် ယခုပဲ လက်ဆွဲပြောကြားနေရသည်။ ။

သူငယ်ချင်းကောင်းတို့ မည်သည် မှာ ကိုယ့်သူငယ်ချင်း၏ ဘဝရှေ့ ရေးအတွက် ထပ်တူပူပင်စိုးရိမ်မြဲ။

‘ဘာလို့ ရင်လေးရမှာ လဲ မေခင်ရဲ့ ၊ သူဟာ ငါ့အတွက် ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးဖြစ်နေမှာ စိုးလို့ လား။ မပူနဲ့ စိတ်ချ၊ သူ့အမေက သူ့သား ကျောင်းစရိတ်အတွက် ငါ့ကို ဆယ်သိန်းပေးလိုက်တယ်။ ရွှေလည်း ငါး ကျပ်သားလောက် ပေးလိုက်တယ်။ နောက်လည်း အလျဉ်းသင့်ရင် ပေး မယ်ပြောတယ်’

‘ဒါကိုပြောတာ မဟုတ်ဘူး ဟ၊ တော်ကြာ ကောင်လေးက နင့်ကို အရမ်းခင်တွယ်ပြီး ဇာတ်လမ်းတွေ ငြိကုန်မှာ စိုးရိမ်လို့ ပြောတာ ငတုံးရဲ့ ၊ သိပြီလား’

မေလဲ့ခင်က သူမ၏ လက်မောင်းကို လက်သည်းဖြင့် ထိုးဆိတ်ရင်း အားမလိုအားမရပြောလျှင် ငွေသော်တာ နှစ်သိမ့်ပြီး ပြုံးပြရ၏။

‘မစိုးရိမ်ပါနဲ့ သူငယ်ချင်းရယ်၊ ငါနဲ့ သူ အသက်ဆယ်နှစ်လောက်ကွာပါတယ်။ ပြီး... သူ့အမေရဲ့ သူငယ်ချင်းလေ။ ကိုယ့်သားလောက်ကလေးကို ငါက စိတ်ကူးပျံ့မလားဟင်။ ငါ့စိတ်ထဲမှာ နေခြည့်ကို လူရာသူရာဝင်ပြီး လူတောသူတောဝင်ဆန့်စေချင်တဲ့ ဆန္ဒ၊ လူတစ်လုံး သူတစ်လုံးဖြစ်စေချင်တဲ့ ဆန္ဒပဲ ရှိပါတယ်’

‘နင့်ဘက်ကတော့ ဟုတ်တာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ နေခြည့်ဘက်က ပြောင်းလဲရင် ဘယ်နှယ့်လုပ်ပါ့မလဲ။ ညကပဲကြည့်လေ... ယောက်ျားလေးပဲ ကိုယ့်ဘာသာအိပ်ပါလား။ ခုတော့ နင့်ခြေရင်းမှာ လာပြီးထိုင်နေတယ်။ တစ်ညလုံး မအိပ်ဘူး’

‘ဒါကတော့ဟာ သူက အပြင်လောကနဲ့ မှ မတွေ့ဘူးသေးတာပဲကိုး။ စိတ်မပူပါနဲ့ သူငယ်ချင်းရယ်။ ကဲ... လာတက်ကြစို့။ ဟိုမှာ နေခြည် ရပ်စောင့်နေပြီ’

ငွေသော်တာက မေလဲ့ခင်ကို ဆွဲထူလိုက်သည် ။ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် ခပ်သွက်သွက်တက်ကြ၏။ နေခြည့်အနားသို့ မရောက်မီ မေလဲ့ခင်ကလည်း သူပြောချင်သည် များကို တပွဲစိစိရေရွတ်လျက်။

‘ဒါပဲ သတိသာကျပ်ကျပ်ထား၊ ငါ့တော့ ငါ့သူငယ်ချင်းအကောင်းစားကြီးကို ဘာမဟုတ်၊ ညာမဟုတ်လေးနဲ့ အပြီးမခံနိုင်ဘူး၊ အနည်းဆုံး’

နေခြည်က ငွေသော်တော့ကို ဆီးကြိုလက်တွဲလာသဖြင့် မေလဲ့ခင် စကားရပ်လိုက်ရသည် မှာ မကျေမနပ်။ ဟင်း မလှုပ်သာ မလှုပ်တယ် လက်ရဲ ဇက်ရဲကတော့ ရှိပါ။ ကြည့်ပါလား။ ငွေသော်တော့ကို ဆွဲယူဆွဲခေါ်နေသည် မှာ ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်။

မေလဲ့ခင်ကတော့ နေခြည်ကို ကြည့်မရချေ။

‘ရန်ကုန်ရောက်တော့မယ် သားရေ၊ အိမ်မရောက်ခင် သားကို ကြိုပြောထားရဦးမယ်။ အန်တီမှာ ဖေဖေနဲ့ မေမေ ရှိတယ်။ နောက် အစ်ကိုမိသားစုနဲ့ အတူနေတယ်။ အစ်ကိုရယ်၊ ယောင်းမရယ်၊ တူမလေးရယ် ပေါ့ကွာ။ အန်တီနဲ့ ဆိုတော့ စုစုပေါင်း အိမ်သား ၆-ယောက်ပေါ့။ အခု သားနဲ့ ၇-ယောက်။ မမခင်မာလာက သားအတွက် အားလုံးတာဝန်ယူထားတာမို့ သား ဘာမှ အားနာစရာမလိုဘူး။ အန်တီက ကြီးကြပ်သူအဖြစ်ပဲ တာဝန်ယူမှာ နော်။ ရန်ကုန်ရောက်လို့ ကျောင်းတွေ ဖွင့်ရင် ကျောင်းတတ်မယ်။ သားအမှတ်နဲ့ ဆို ဆေးပဲ သေချာပါတယ်။ အေးဆေးပေါ့ကွာ။ အန်တီကို သားရဲ့ အမေတစ်ယောက်လိုပဲ သဘောထား။ အစစအရာရာ အန်တီတို့ ဖြေရှင်းသွားကြတာပေါ့။ သားမေမေဆီ ဆက်သွယ်ချင်ရင်လည်း အန်တီကတစ်ဆင့် ဆက်သွယ်လို့ ရပါတယ်’

နေခြည့်မျက်နှာကို ကြင်နာစွာကြည့်ပြီး ငွေသော်တာမှာ အခြေအနေ တွေကြိုရှင်းပြထားရသည် ။ သူမရဲ့ ကောင်လေးက အထိမခံ ကြွေပန်းကန်လေးလိုမို့ သူ့ဘဝလေးကို အကွဲအရှု၊ အတိမ်းအစောင်းမခံစေချင်တာ ငွေသော်တော့ဆန္ဒ ဖြစ်သည် ။

ရန်ကုန်ရောက်လျှင် အေးအေးဆေးဆေးလေး မပြောဖြစ်မည့် စကားများကိုလည်း ယခုကတည်းက ပြောရ၏။

‘အပြင်လောကဆိုတာ ပျော်စရာကောင်းပါတယ် သား၊ ဒါပေမဲ့ စိတ်ဓာတ်ခိုင်ကြည်ဖို့ ၊ စိတ်ထားရဲရင့်ဖို့ တော့ လိုတာပေါ့။ အခုဆို သား ကိုယ့်ရဲ့ ဥဇွံထဲကနေ လောကထဲကို တိုးဝင်ခဲ့ပြီ။ သားရဲ့ မေမေနဲ့ အန်တီက သားရဲ့ လိုအပ်ချက်တွေကို အနီးကပ် ဖြည့်ဆည်းပေးကြမယ်ဆိုပေမယ့် အနည်းဆုံး သား လောကကြီးနဲ့ ဆက်ဆံရတော့မယ်။ အပြင်လူတွေနဲ့ ဆက်ဆံတဲ့ အခါ သားက အခုလို စကားမပြော၊ ဘာမပြောနဲ့ အမြဲ မျက်

ရည်ရိပ်သန်းနေမယ်၊ အားငယ်နေမယ်ဆိုရင် သားဘက်က တစ်ပန်း ရှုံးမှာပေါ့။ ယောက်ျားဆိုတာ၊ လူဆိုတာ အရာရာကို ရဲရဲရင်ဆိုင်ရမယ်။ လူငယ်အားမာန်၊ လူငယ်ဇွဲသတ္တိတွေကို သား အသုံးချစမ်းပါ။ သားမှာ ကွယ်ဝှက်နေတဲ့ အစွမ်းသတ္တိတွေ ရှိကိုရှိရမယ်။ အန်တီယုံ ကြည်တယ်၊ ယောက်ျားဆိုတာ လောကရဲ့ ခေါင်းဆောင်ပါ’

နေခြည့်လက်ချောင်းသွယ်သွယ်များကို ဆုပ်ကိုင်ရင်း ငွေသော်တာမှာ ကိုယ့်ရဲ့ အပင်လေးကို စတင်စိုက်ပျိုးနေရပါ၏။ သူမရဲ့ အပင်ကလေးကို ရဲရင့်မှုတွေ လောင်းထည့်ရမည်။

မျက်ရည်ရိပ်သန်းသည့် သူ့မျက်ဝန်းလေးတွေ အနည်းငယ် တောက်ပစိုလက်လာသည် ဟု ငွေသော်တာ ခံစားလိုက်ရသည် ။

‘ကဲ... စကားလေး ဘာလေးပြောပါဦး။ သား တေမိဇာတ်တော်ကြီးကို ကြားဖူးသလား။ အန်တီဟာ သားအတွက် အရင်းနှီးဆုံးကြိုးတစ်ချောင်းနော်။ သားနဲ့ ကမ္ဘာကြီးကို အဆင်ပြေအောင် ဆက်သွယ်ပေးမယ့်လူ။ အဲဒီကြားထဲက အန်တီကိုတောင်မှ စကားမပြောရင်တော့ မင်းကို တေမိလေးလို့ ခေါ်မှာပဲ။ ဘယ်နှယ့်လဲ’

ဒီလိုကျတော့လည်း သွားစွယ်လေးတွေပေါ်အောင် နေခြည်ပြီးပြခဲ့သည် ။ သူ့အပြီးက ရှေးရှေး ဘိုးတော်ဘုရားခေတ်က နန်းတွင်းအပျိုတော်မလေးတစ်ယောက်ရဲ့ အပြီးမျိုး၊ ရှက်ပြီး။

‘အောင်မလေးဟဲ့ သားရေ၊ သွားမပေါ်အောင် ပြီးမှ ပေါ့ကွ။ ငါ့နှယ်နော်... ဒီမှာ သားရဲ့ ဒီခေတ်ကြီးထဲမှာ မိန်းကလေးတွေတောင် ဒီလောက်မရှက်တတ်ကြတော့ဘူး။ ရဲရဲရင့်ရင့်နေစမ်းပါကွာ၊ ဘာမှ ဆွေးမနေနဲ့ ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်လည်း ဘာမှ တွေးပြီး ဝမ်းနည်းနေစရာမရှိဘူး။ ဘာမှ မရှိတဲ့ သူတွေထက်စာရင် သားမှာ အားလုံးရှိတယ်။ မေမေရှိတ

ယ်၊ အန်တီရှိတယ်။ တချို့ကလေးတွေများ မွေးကတည်းက မိဘမဲ့ဘဝနဲ့ အခြေမဲ့အနေမဲ့ နေကြရရှာတာ။ တချို့ မိဘရှိတော့ရော ဆင်းရဲစုတ်ပြတ်လွန်းလို့ ကိုယ့်သားသမီးကို ရောင်းစားကြတဲ့ မိဘတွေကို ပြည့်လို့ ၊ သားမေမေဟာ အခြေအနေအရ သားအပေါ် အနီးကပ်မဆက်ဆံမပြုစုနိုင်ပေမယ့် အရိပ်တကြည့်ကြည့်နဲ့ ချစ်မြတ်နိုးခဲ့သူပါ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ယောက်ျားပဲကွာ၊ ဖြစ်ရာဘဝမှာ ရဲရင့်ခိုင်ကြည်ရမယ်နော်... ကြားလား၊ အန်တီကို ကတိပေးစမ်း’

နေခြည်မှာ သူ့လက်ကိုဆုပ်ကာ လှုပ်ကာဖြင့် အားပါးတရ ပြောပြသွန်သင်နေသည့် ငွေသော်တာအား ကောင်းကင်ဘုံမှ နတ်သမီးတစ်ပါးနယ် အငေးသားကြည့်နေမိ၏။

သူ့နတ်သမီးသည် သူ့အတွက် အလှဆုံး၊ အချောဆုံး၊ အကြင်နာနတ်သမီးလေ။

သူ့ရင်ထဲမှာ လည်း အားတွေပြည့်လာသလိုလို။ သို့သော် အကျင့်ပါနေသည့်နှုတ်ကတော့ ဘာစကားတစ်ခွန်းမျှ ပြောလို့ မရသေး။

တတွတ်တွတ် အားပေးဆုံးမနေသည့် ငွေသော်တာ၏ မျက်နှာ ငွေလကိုသာ ငေးမောကြည့်နေမိမြဲ။

‘ဟဲ့ ကောင်လေး... ကြားလား အန်တီပြောနေတာတွေ ကြားရဲ့ လား ၊ မင်း နားတော့ကြားပါတယ်နော်’

သူ့နားရွက်ကို ခပ်ဖွဖွလိမ်ဆွဲပြီး သူမမျက်ခုံးရှုံ့ကြည့်နေစဉ် နေခြည် သူမလက်ကို ပြန်လည်ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည် ။ ဒီလက်ဟာ သူ့အပေါ်တစ်လျှောက်လုံး ကြင်နာဖေးမမယ့် လက်ကလေးများ ပေါ့။ သူ ယုံကြည်ပါသည် ။

‘ဟုတ်ကဲ့... ကျွန်တော် အရာရာကို ရဲရဲရင်ဆိုင်ပါ့မယ်’

နေခြည့်အသံက ကြေကွဲတိုးလျနေပေမယ့် အားမာန်အပြည့်။ ငွေသော်တာ တော်တော်ရွှင်လန်းအားတက်သွားမိသည်။ ။

‘အိုကေ... ဟုတ်ပြီနော် သား၊ ကဲ... တို့ တွေလောကကြီးနဲ့ ရင်ဘောင်တန်းကြစို့’

အဝေးပြေးကားဂိတ်ထဲသို့ ကားကြီး ဝင်ရောက်လာခဲ့ပြီမို့ နေခြည်တို့ ဆင်းဖို့ ပြင်ကြရသည်။ ။ ပျားအိုကို တုတ်နှင့်ထိုးသည့်နှယ်။ ပျားပန်းခတ်မျှ လှုပ်ရှားနေကြသည့် လူ့ဘုံလောကကြီးကိုကြည့်ပြီး နေခြည် စူးစမ်းနေခိုက် သူမက နောက်ဆုံးဂိုးအဖြစ် အပိုင်သွင်းခဲ့သည်။ ။

‘တွေ့လား သား... လူတွေဟာ စားဝတ်နေရေးအတွက် ဘဝရပ်တည်ရေးအတွက် ဘယ်လောက်တောင် လှုပ်ရှားရုန်းကန်နေကြရသလဲ။ အဲဒီလူတွေနဲ့ စာရင် သားက အပေါ်စီးကနေ လောကကို ဆက်ဆံခွင့်ရသူပါ။ ကဲ... ဆင်းကြစို့’

စကားနည်းသူဖြစ်ပေမယ့် ပစ္စည်းပစ္စယများကို သယ်တာ၊ ပိုးတာ။ နေရာမှာ စုပုံတာတွေကိုတော့ နေခြည်ပဲ ခပ်စေ့စေ့ပြု လုပ်သွားခဲ့ပါ၏။ တော်ပါသေးရဲ့ ဟု ငွေသော်တာ သက်ပြင်းချရသည်။ ။

ကိုယ့်လူက သုံးစားမရအောင်၊ လွှင့်ပစ်ရလောက်အောင်တော့ မဆိုးသေးလို့ ဖြစ်သည်။ ။